

rozsévač rozsievač

december–prosinec
2019
ročník 88

12

Časopis Bratrské jednoty baptistů pro šíření Dobré zprávy

Vianoce a túžby

Nepožiadaš...

Požehnaná svadba

JÁ JSEM PÁN, TVŮJ BŮH

„Nepožádáš“ (Ex 20, 17).

Campfest 2019

Na začiatku augusta, od 1. – 4. 8. 2019, sa ako každý rok konal Campfest, už 21. ročník. Na tento festival sa chodí stretnať s Pánom Bohom a zažívať špeciálny, neopakovateľný čas. Verím, že práve preto tam chodí väčšina z tých 6500 ľudí, ktorí sa tam zjavia každý rok. Téma tohtoročného Campfesta bola „**Krok vpred**“, podobne ako v roku 1999. Krok vpred mohlo byť povzbudenie, aby sme nezaspali, posunuli sa ďalej, nešli haspať, ale dopredu, alebo aby sme odvážne vykročili do neznáma, možno sa vydali na cestu, ktorú sme dlho odkladali, alebo aby sme odovzdali niečo Bohu, čo sme si dlho chceli nechať pre seba... pre každého to mohlo byť niečo iné, ale každý bol vyzvaný, aby ak počas Campfesta pocíti pozvanie

niečo urobiť alebo niekam vykročiť, aby tak urobil. Pretože to môže byť Božie pozvanie, môže to byť odpoveď na modlitbu, môže to byť niečo, čo si Pán Boh už dávno zaumienil, ale len tvoj krok vpred to môže rozhýbať.

„Počas 21. ročníka Campfesta ideme znova urobiť **Krok vpred**. Chceme urobiť ten nadprirodzený Boží krok vpred. Chceme prekročiť čiary, na ktoré sme si zvykli. Praudepodobne budeme musieť prekročiť samých seba, svoje pravdy, svoje schopnosti či názory. Vykročíme na cestu, ktorá je úzka, ale ktorú pred nami už predšlapal sám Kristus. Tieto kroky dokážu robiť tí, ktorí sú už príliš unavení, alebo ešte príliš mladí a nezrelí. Také kroky sa dajú robiť iba spolu.“

Hlavné témy podporovali myšlienku Campfesta, koncerty inspirovali ľudí chválam a radosti z hudby, viedli sa semináre na tému misie, Božieho slova, neduhov dnešnej doby, dávali sa rady, ako duchovne a modlitebne zápasit, hovorilo sa o Otcovom srdci... Novinkou bol diskusný hájik, ktorý zožal úspech a vždy bol úplne plný. Diskutovalo sa v ňom na zaujímavé témy, napr. Či sa kresťan musí mať vždy dobre, či by mal Ježiš Instagram, alebo ako to je so ženami a ich vplyvom v 21. storočí. Nechýbala ani Maruška Skonc a jej Soirée či literárna kaviareň.

Rachel Orvošová

Obsah

Campfest 2019.....	2
Vianoce a túžby.....	3
Desáté prikázaní.....	4
Desať veľkých slobôd	
Nepožádáš...	
o nic, co patrí tvému bližnímu	5
Moc prekonat tělo.....	6
Megakemper 2019 – Muránska Zdychava..	7
Rádio 7.....	9
Dobrodružná cesta pokračuje	
Jozue a Káleb byli pripravení.....	10
Klekánice.....	11
Nic není náhoda	
Pozvadet k Bohu jen srdce?	
Naše Vianoce.....	12
A jsou opět Vánoce	
Co dělají Izraelci o Vánocích?	
Bůh vyhlásil směrnice pro nový život.....	13
Bol som pritom	
Věděla jsem, že je mnou zle.....	14
Příběh z Blízkého východu	
Boh.....	15
Nejlepší dědictví	
Vzdušný balón	
V deň, kde by som sa mal báť / básne	
Konference Kachinské komunity.....	16
Jsi povolán ke svobodě.....	17
Spomienka na milovaného syna T. Kohúta	
Nová rada ODM	
NOEMI - inzercia	
OLIVETOUR - Izrael 2020.....	18
Recenzia, Ján Kondacs,	
inzercia a redakčné oznamy.....	19
J. Rečníková: Kto je ON.....	20

rozsievač • rozsévač

Časopis Bratskej jednoty baptistov
pre šírenie Dobrej správy

Predsedca Redakčnej rady: Ján Szöllősi
Séfredaktorka: Marie Horáčková
Redakčná rada: S. Baláž, D. Jerskárová, M. Jersák, M. Kešjarová,
R. Orvošová, L. Podobná, E. Pribulová
Grafická konцепcia časopisu: Ján Boggero
Jazyková a redakčná úprava: J. Cihlář, M. Horáčková,
L. Miklošová, E. Pribulová
Redakcia a administrácia: Bratská jednota baptistov,
Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava,
tel./fax +421 902 815 188. E-mail: roszievac@baptist.sk
Vychádza 11-krát v ročnom období.

Cena výtlačku: Odberatelia v SR: predplatné 15,00 € na rok
(cena jedného výtlačku 1,50 €) + poštovné, propredplatiteľia majú počas celého roka zľavu 50 % na predplatnom (nie na poštovnom). Poštovné - zbyro: 3,-€ za kus a rok, jednotlivci: 5,6 € za kus a rok.

Odberatelia v ČR: Predplatné 430 Kč (cena jedného výtlačku 39,-Kč) +poštovné, propredplatiteľia majú počas celého roka zľavu 50 % na predplatnom (nie na poštovnom). Poštovné - zbyro: 102,- Kč na kus a rok, jednotlivci: 39,- Kč + 25,- Kč poštovné za kus a rok.

Zahraniční odberatelia: predplatné 16,50 €, poštovné 29 €.

SR: IBAN: SK35 0900 0000 0000 1148 9120, do poznámky napišť meno odberateľa. Var. symbol: 888. **ČR:** Česká spořitelna Praha, č.ú. 63112309/0800, var. symbol 911 840

Platby zo zahraničia: Názov účtu: Roszievač – časopis
Brat. jed. baptistov Súľovská 2, 82105 Bratislava, Slovenská republika, číslo účtu: 0011489120, Kód banky: 0900 SWIFT: GIBASKBX Clearing: SLSP SC REUTERS: SVBR, SVBS, SVBT, SVBU, IBAN SK 35 0900 0000 0000 1148 9120

Objednávky: ČR: BJB, Výkonný výbor v ČR, Na Topolce 14, 140 00 Praha 4; SR: Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava

Uzávierka obsahu čísla 12/2019: 8. 11. 2019
Výroba: Bittner print s. r. o., Bratislava, náklad 1300 ks.
SŠN 02316919 – MK SR 699/92

Poznámka: Zverejnené články nemusia vyjadrovať názor redakcie. Všetky články prichádzajú posúzením Redakčnej rady a ne všetky sú uverejnené.

Mirka Kešjarová

Často práve ku koncu roka čakáme, že sa nám splnia tajné prania. Deti i dospelí dúfajú, že na Vianoce sa naplnia ich želania a niekto si na nich spomenie. V súčasnosti však túžba niečo vlastniť aj na úkor iných mnoho ľudí zväzuje. Porovnávame sa, chceme to, čo má nás kolega, sused, priateľ... Častokrát práve na Vianoce vyplávajú na povrch túžby našich sŕdc a my sme sklamani, keď nie sú naplnené. Túžiť po niečom alebo po niekom nemusí byť zlé. Pokiaľ to „niečo“ alebo „niekto“ nepatri inému človeku. Potom sa dostávame do rozporu s posledným Božím prikázaním: „*Nebudeš túžiť po dome svojho blízkeho a nebudeš túžiť ani po manželke svojho blízkeho ani po ničom, čo patrí tvojmu blízknemu!*“ (2M 20, 17 – ekumenický preklad)

Slovo „túžba“ znie príjemne, nenásilne, dokonca poeticky. Túžby nás aktivizujú, vedú nás k cielu, burcujú našu pasivitu. Máme na mysli tie správne túžby, ktoré neodporujú Božiemu zákonu a prispievajú k nášmu rastu. Ak však túžba ovládne našu myseľ a zaplaví celé naše vnútro, môže sa zmeniť na žiadostivosť, na neudržateľnú snahu mat, vlastniť, dosiahnuť... Vtedy sa zvyčajne vzdalujeme od Boha a naším jediným cieľom sa stáva naplnenie túžby – za každú cenu.

Pán Boh nás pozná. Vie o našich túžbach, tajných praniach a najlepšie vie, čo potrebujeme. Som veľmi vďačná, že Pán Boh napĺňa v prvom rade naše potreby, a nie naše túžby. Boh je láskavý Otec. Vie, že ak by v určitom čase splnil ľudské želanie,

Vianoce a túžby

človeku by to ublížilo. Preto musíme byť trpežliví. Nevynakladajme zbytočné úsilie na splnenie všetkého, čo chceme. Pýtajme sa: „Pan, je moja túžba v súlade s Tvojou vôľou? Je správne to, po čom túžim? Ak nie, daj mi silu, vziať sa jej...“

Túžby a Vianoce. Mňa osobne veľmi teší, keď môžem počas sviatkov splniť aspoň niektoré túžby mojich blízkych. Teší ma ich radosť. Počas Vianoc (ale nielen vtedy) je moju najväčšou túžbou, aby sme prezívali pokoj a porozumenie – v rodine, v zbere, na pracoviskách, v školách... Nech sú naše túžby čisté, nech nie sú poznačené závisťou a žiarlivosťou. Túžim po tom, aby sme sa úprimne radovali z úspechov iných, aby sme zehnali bratom a sestrám, ktorým sa darí lepšie a možno majú na prvý pohľad viac ako my.

**„A pobožnosť so spokojnosťou je skutočne veľkým ziskom“
(1 Tm 6, 6).**

V 1. Timoteovi 6, 6 sa píše: „*A pobožnosť so spokojnosťou je skutočne veľkým ziskom.*“ V tomto verši je návod na to, ako nebyť ovládaný svojimi túžbami.

Stojme blízko pri Bohu, potom sa naše túžby nezmenia na neovládateľnú žiadostivosť a my budeme môcť prežívať pokoj a spokojnosť. Na Vianoce i po celý rok...

Desáté přikázání

Starozákonné texty:

„Nebudeš dychtit po domě svého blížního. Nebudeš dychtit po ženě svého blížního ani po jeho otroku ani po jeho otrokyni ani po jeho býku ani po jeho oslu, vůbec po ničem, co patří tvému blížnímu“ (Ex 20, 17).

„Nebudeš dychtit po ženě svého blížního. Nebudeš toužit po domě svého blížního ani po jeho poli ani po jeho otroku ani po jeho otrokyni ani po jeho býku ani po jeho oslu, vůbec po ničem, co patří tvému blížnímu“ (Dt 5, 21).

„Nebudeš túžiť po dome svojho blížneho a nebudeš túžiť ani po manželke svojho blížného, ani po jeho sluhovi, ani jeho slúžke, ani jeho volovi, ani jeho oslovi; ani po ničom, čo patrí tvojmu blížnemu!“ (Ex 20, 17)

„Nepožiadaš ženu svojho blížneho, ani nezatúžíš po dome svojho blížneho, ani po jeho poli, ani po jeho sluhovi, ani po jeho slúžke, ani po jeho volovi, ani po jeho oslovi, ani po ničom, čo patří tvojmu blížnemu!“ (Dt 5, 21)

Novozákonné texty:

„Neboť všechno, co je ve světě, po čem dychtí člověk a co chtejí jeho oči a na čem si člověk zakládá, není z Otce, ale ze světa. A svět pomíjí i jeho chtivost. Kdo však činí vůli Boží, zůstává na věky“ (1 J 2, 16–17).

„Lebo čokoľvek je vo svete, žiadosť tela, žiadosť očí a pýcha života, nie je z Otca, ale je zo sveta. Svet však hynie, aj jeho žiadosť (hynie), ale ten, kto koná Božiu vôľu, zostáva naveky“ (1 J 2, 16–17).

Deset velkých svobod

JA JSEM PÁN, TVŮJ BŮH, NEPOŽÁDÁŠ...

Nemusíš druhým závidět
ani jejich majetek
ani jejich schopnosti
ani jejich dobrotu
ani jejich úspěch.

Závidět druhým znamená zbavit se
radosti z vlastního života.

Já, všemohoucí Bůh, ti dávám dobré dary.
Můžeš tedy doprát ostatním jejich
dobré věci.

Chtěl jsi, Pane, abych byl veselý.
Ale já jsem si sám zničil radost ze života
tím, že jsem pokoval po druhých.
Stále jsem cítil, že je se mnou jednáno
nespravedlivě:

Ten byl bohatší než já,
onen byl oblibenější,
třetí byl lepší než já.

Nyní se závistivý pohled na druhé
stal mou přirozeností
a žijí mezi lidmi, kteří jsou na tom
právě tak.

A tato nespokojenosť je stále větší.
Zasloužili jsme si, Pane,
aby s nás nechal zahynout
v naší malichernosti
a abychom Tě ztratili na věky.
Nedovedeme si sami pomoci, Pane.
Smiluj se však a ukaž nám tajemství
skromnosti.

Čo s tým dnes?

Desáté přikázání:

„NEBUDEŠ DYCHTIT... VŮBEC PO NIČEM, CO PATŘÍ TVÉMU BLÍŽNÍMU!“

Jsem spokojen s tím, co mám, nebo chci mít stále víc a víc?

Jsem hotov všecko přijímat z Boží ruky – bohatství, chudobu, nemoc, zdraví, štěstí, utrpení?

Srovnávám se s jinými lidmi?

Trápi mne, že nemám takové schopnosti a dary jako někdo jiný?
Uškodil jsem cti bližního, podkopal jeho životní štěstí nebo postavení?

Vměšoval jsem se nevhodně do života druhých lidí, do jejich poměrů, rozséval nepokoj?

Jak se chovám v otázce dědictví?
Jaká je moje hlavní chyba?

Co dělám, abych ji odstranil?

Nepožiadaš... o nič, čo patrí tvojmu blížnemu

(Ex 20, 17; Dt 5, 21)

Úvod:

Posledné, desiate prikázanie, ktorým sa dnes zaoberáme, tvorí záver Desatora. Katolícka a luteránska tradícia delia toto prikázanie na dve – deviate (Nepožiadaš dom svojho blížneho!) a desiate (Nepožiadaš ženu svojho blížneho, ani jeho sluhu, ani jeho slúžku, ani jeho vola, ani jeho osla, ani nič, čo patrí tvojmu blížnemu).

Desiate prikázanie vlastne uzaviera kruh – reťaz Božej lásky a milosrdenstva, ktorá nás obopína svojimi desiatimi článkami. V určitom zmysle nadvázuje na prvé prikázanie „Nebudeš mať iných bohov okrem mňa!“ Iný boh, o ktorého tu ide, je naše JA, padnuté, zmyselné, pyšné, hriešne, žiadostivé. Chceme niečo mať a niečim byť, chceme predčíti svojich blížnych. Preto neprajeme druhému to, čo získal, či už je to jeho miesto, titul a funkcie, nehnuteľný majetok, cenné predmety, peňažné úspory. Máme tendenciu si myslieť, že o čo viac získal môj blížny, o to menej osťane mne. Z tohto prirodzeného sklonu človeka k sebeckosti sa rodí závist a túžba po cudzom majetku. Na prvý pohľad sa zdá, že oproti predchádzajúcim hriechom je tento hriech ľahší, zanedbatelný. Ako sme však už povedali minule, požiadavka tohto prikázania nie je v porovnaní s predchádzajúcimi ľahšia, ale náročnejšia. Zasahuje samotný koreň hriechu, ktorým je zlá myšlienka.

Na druhom rozšírení je pridané „ani nič, čo je jeho“. Táto všeobecná formulácia rozširuje prikázanie aj na to, čo nie je konkrétny vymenovaný (namiesto uvedených vecí môžeme v našich podmienkach dosadiť auto, chatu, televízor, počítač).

Historický kontext a význam prikázania:

V desiatom prikázaní vidia niektorí bádatelia viac-menej pokračovanie ôsmeho. Sloveso „dychtit“ (*ch-m-d*) tu používané v súvislosti s výrazmi pre privlastnenie si a krádež. Hebrejský výraz „chámad“ neoznačuje len myšlienku, vnútorný svet človeka, ale smeruje aj ku konaniu, ktorým sa človek pokúša neoprávnene si privlastniť majetok druhých. Vnútorný svet (myšlienku) a vonkajší svet (skutok) človeka je však potrebné v zmysle Písma chápať v jednote a nestavať ich proti sebe. Prínosom tohto desiateho prikázania je, že ukazuje na vnútorné predpoklady chamektivosti aj iných hriechov a zdôrazňuje, že zlá myšlienka môže mať aj praktické dôsledky – zlá čin. Ak by išlo skutočne len o túžbu a žiadost, malo by toto prikázanie osobitné postavenie, šlo by o sankciono-

vanie nekontrolovaného citu. Kým v prípade ostatných prikázaň je ich prestúpenie viditeľné a kontrolovatelné, v tomto prípade by išlo o „nevíditeľný“ priestupok. Sloveso chámád teda označuje efekt, po ktorom nasleduje čin. Je tu zahrnutý i pokus prisvojiť si neprávom cudzí majetok, či už krádežou, alebo machináciemi. Hriechom proti tomuto prikázaniu je však už aj myšlienka, túžba po niečom cudzom. Pri výklade tohto prikázania je preto vždy potrebné bráti do úvahy oba rozmary – vnútorný aj vonkajší.

Jadrom prikázania je „Nepožiadaš dom svojho blížneho“, a toto jadro je potom rozšírené v dvoch častiach. Najprv je vymenované, čo všetko je v dome (zena, slúžka, vôle, osol). V reči Biblie môže znamenávať dom aj všetko to, čo sa v dome nachádza: Napr. materiálne dobrá, dedičstvo, rodinné spoločenstvo, rodina, kmeň, potomstvo, dynastia, otcovský dom. Slovo dom tu teda neoznačuje murovanú budovu, ale má široký význam.

V Dt 5, 21 je uvedená najprv žena blížneho a je slovesom „túžiť“ oddelená od ostatného majetku blížneho. Taktôľ je naznačené, že žena nie je taká istá súčasť mužovho majetku ako dom

a dobytok. V tejto druhej verzii Desatora v Deuteronomiu je pridané aj pole, čo poukazuje na to, že Izraeliti sa už usadili v Kanaáne. V druhom rozšírení je pridané „ani nič, čo je jeho“. Táto všeobecná formulácia rozširuje prikázanie aj na to, čo nie je konkrétny vymenovaný (namiesto uvedených vecí môžeme v našich podmienkach dosadiť auto, chatu, televízor, počítač).

Žiadostivost, dychtivost – hriech zlej žiadosti, závistlivý pohľad

Podstatu, koreň toho zlého, o čom hovorí desiate prikázanie, môžeme vyjadriť rôznymi slovami – žiadostivosť, dychtie, hriech zlej žiadosti, závistlivý pohľad a podobne. Čo však tiež výrazu vyjadrujú?

Dychtie, žiadostivosť nemôžeme zužovať len na sexuálnu sféru, aj keď grécky výraz tu používa – epithymia, sa často stotožňuje so zmyslovou žiadostivostou. Nejde predovšetkým o zmysly a sex, ale o „srdce“ človeka v biblickom zmysle – o centrum nášho človečenstva vo všetkých jeho prejavoch. Na zámer prikázania v tomto zmysle by mohlo poukazovať prísnie a otvorené slovo Pána Ježiša: „Lebo zo srdca pochádzajú zlé myšlienky, vraždy, cudzoložstvá, smilstvá, krádeže, krvé svedectvá, rúhania“ (Mt 15, 19).

Je potrebné upozorniť aj na ďalšie zjednodušenie, ktorého sa často dopúštame. Toto prikázanie vôbec nemieri voči všetkým hriechom, túžbam, žiadostiam a väšnám. Kazatel J. O. Markuš na základe troch pokúsení Krista na pústi delí ľudské žiadosti do

troch skupín. Najzákladnejšia, spodná skupina zabezpečuje udržanie života: napr. jedlo a pitie, pohľadný pud. Naše žalúdky a pohľadnosť sa v nás často hľásia a u ľudí (na rozdiel od zvierat) veľmi ľahko prekračujú zdravé hranice (prejedanie sa, opilstvo, nevládaná sexualita).

Druhú skupinu túžob tvoria duchovné žiadosti – ctižadostivosť, popularita, samolúbosť, namyslenosť.

Tretia skupina našich túžob je zameraná na ovládnutie hmoty, ktorou chce človek vládnúť – túžba po peniazoch, majetku. Jedného človeka premáha jedna oblasť, druhého druhá.

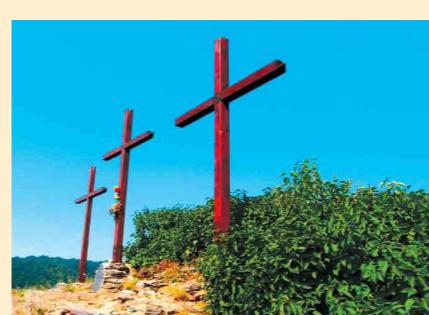
Žiadosti tela neznamenajú našu chudobu, ale naše obohatenie, môžu sa však stať za istých okolností naším smrteľným nebezpečenstvom. Starý, ale aj Nový zákon nám predstavuje ľudí so silnými väšnami. Naopak „vlažnosť“ nemá dobrý zvuk ani v Novom záklone (Zj 3, 16). Toto prikázanie teda nezakazuje akékoľvek citové alebo pudové hnutie. Varuje skôr pred žiadostivosťou: pred sebeckou opávalivosťou voči Bohu aj blížnemu.

Tým postihuje základnú črtu, vnútorný predpoklad toho, čo sa nazýva hriech. Závistivo pozeráme na druhého, porovnávame sa s ním s podozrením, že ten druhý má prednosť, nejakú výsadu alebo nespravidlivé náskoky. Reakciou na to je, že sa snažíme zaujať jeho postavenie, mať rovnaký, alebo ešte väčší úspech, vlastné JA chceme posadiť na výšší trón.

Usvedčenie z hriechu žiadostivosti:

Biblia tento sklon ľudského srdca pozna a vykresluje ho hned na začiatku v príbehu pádu: Človek chce byť ako Boh. Nechce byť „len“ človekom, nechce „len“ obrábať a strážiť záhradu, ale dobyť nebo. Pri Kainovi a Ábelovi sa opäť všetko začína krivým, závistlivým pohľadom a z bratského spolužitia sa stáva nenávisť a vražda.

K realizmu Biblie patrí aj to, že vie o všeapertomnosti hriechu vo svete. Jasne sa to dá vidieť na príbehu kráľa Dávida, ktorý zatúzil po Uriášovej žene Batšebe, a na príbehu Achaba a Nábotovej vinice. V oboch prípadoch takto konajú králi. K násilným činom a hriechu zvádzia týchto ľudí „závistlivý pohľad“ na blížného, aj keď možnosti toho blížného

sú neporovnatelne menšie. V pokušení sú bohatí a mocní, teda tí, ktorí by to vôbec nepotrebovali.

Dôležité je aj to, že v prípade Achaba ide o zlého, zavrhnutiahodného krála, kým v prípade Dávida ide o krála „podľa Božieho srdca“. A predsa vo chvíli pokušenia obaja zlyhávajú. Luther preto pri výklade tohto prikázania zdôrazňuje: „*Toto prikázanie nie je pre zlých darebákov zo sveta, ale práve pre tých najzbožnejších, ktorí sa proti predchádzajúcim prikázaniam nijako neprevinili.*“ Nikto, vôbec nikto sa nemôže ospravedlniť, pokiaľ ide o žiadosti, závist a túžby po cudzom majetku. **Toto prikázanie porušujeme istým spôsobom každý deň, a predsa nás to nedesí.** Boh pozná naše myšlienky a neberie ich na ľahkú váhu. V desiatom prikázaní teda nejde o žiadnení prídavok alebo o opakovanie predchádzajúcich prikázań, ale o prehĺbenie a radikalizáciu pohľadu. Je v nôm zhrnuté to, čo bolo zakázané predchádzajúcimi deviatimi. Odhaluje neviditeľné časti ľadovca hriechu, tie, ktoré sú pod hladinou. Chce osvetliť aj pivnice našich domov otroctva – skryté hnutia a mechanizmy našej chamtivosti a túžby po moci. Pripomína nám, aby sme tam, kde vidíme viditeľné prejavy zla, pozerali aj dovnútra na sklyny vlastného srdca. Vyžýva nás, aby sme sa bránili už počiatkom zla, bránili sa každej bezohľadnej, bezbožnej a neludskej žiadostivosti. Dávajme pozor na svoje myšlienky, oni sú prvopôciatkom skutkov.

Prekonávanie hriechu zlej žiadostivosti: Ako prekonávať tento hriech, ako plniť toto prikázanie? Je možné zakázať túžbu? Zlé žiadosti nemôžeme sice úplne zamedziť, ale môžeme ich potlačiť a predchádzať im. Žiadostivosť je ako horľavina v našom vnútri. Ak chceš zabrániť požiaru, musíš hasiť oheň hned na začiatku. Iskru zašliapneme rýchlo, čím dlhšie však oheň horí, tým ďažšie sa hasí, až zničí celý dom. Podobne žiadostivé myšlienky je možné v počiatkoch ľahko potlačiť. Čím dlhšie však vŕhamo, tým je to ďažšie a na koniec pre človeka nemožné. **Nemôžem zábrániť vzniku zlých myšlienok, rovnako ako nezábrániť vtákom, aby prelietaval nad Tvojou hlavou. Nemusíš im však dovoliť, aby si urobili v tvojich vlasoch hniedzo.**

Podobne sa máme dôsledne brániť každej myšlienke alebo žiadosti, ktoré by odporovali ktorémukoľvek Božiemu prikázaniu. Máme si úprimne sprotiť každý hriech už v jeho zárodku, udusiť iskry pokušenia. Máme sa cvičiť v poslušnosti a sebzaprení. Nerozdúchavať, ale naopak hasiť pyšné a sebecké žiadosti svojho JA.

To podstatné pri tom je zamestnávať svoju myšľ dobrovinné žiadostami a myšlienkami, potlačať zlú žiadost usilovnou prácou, premyšľaním o Božom slove a modlitbou za Božiu pomoc. Máme prosiť svojho Boha, aby naše závistlivé a žiadostivé srdce premenil. Máme sa tešiť z toho, čo nám Boh daroval, a nezávidiť iným. Kto sa nesnaží poslušne slúžiť Bohu, toho diabol ľahko ovláda prostredníctvom hriechov.

Ten, kto uverí, vedie vnútorný duchovný zápas proti svojim vlastným žiadostiam. Vítazí v nôm dobrá a čistá túžba slúžiť v láske Bohu a blízemu. Taký človek už nechápe prikázania Božieho zákona ako obmedzenie, ale ako pomoc v tomto boji o slobodu. Bojuje proti zlým sklonom, ako sú pýcha, lakomstvo, smilstvo, závisť, nestriednosť, hnev, lenivosť a ďalšie.

Bojoval mám práve tam, kde som v pokušení a kde na mňa útočí konkrétna chamtivosť a túžba po moci. Tu sa má osvedčiť naša sloboda: bez ilúzii o vlastnom srdci, ale aj bez porazeneckej kapitolácie. Toto prikázanie nás povzbudzuje, aby sme si v zápase s vlastnou žiadostivostou prívlastnili to začiatocné zaslúbenie: „Ja som Hospodin, Tvoj Boh, ktorý som tā vyviedol z egyptskej zeme, z domu otroctva.“ Navzdory všetkým nezdrodam a porážkam už nie sme otrokmi, ani otrokmi žiadostivosti!

Záver:

Boží zákon je veľkou ponukou slobody. Naše myšlienky a rozum sa už nemusia vyčerpávať tým, že iným závidíme ich šťastie alebo majetok. Nachádzame dôvody k vďačnosti a radujeme sa z toho, čo sme prijali. Každého z nás obdaroval Boh zvláštym spôsobom. Jeho prikázania nás usmerňujú, ukazujú nám cestu vedúcu k slávnej slobode Božích detí.

Toto prikázanie aj Kristovo prehĺbenie Zákona v kázní na vrchu nám jasne ukazujú, že nikto nie je schopný splniť požiadavky Zákona vo vlastnej sile. Pán Ježiš Kristus nám však príšiel a prichádza na pomoc. On zhorel ohňom Božieho súdu na kríži, aby sme sa my nemuseli páliť ohňom hriechov. Kto ho prijal, žije iným, premeneným životom: hlad a smäď po živom Bohu prekrýva všetky žiadosti starého človeka. Teraz ešte súčasne namáhavo bojujeme a prehrávame niektoré bitky so žiadostivou, ale v Kristovej moci zvítazíme vo vojne. Až príde Kristus vo svojej moci a sláve, nebude nás už trápiť hriech, ani vo svojej najjemnejšej podobe, v žiadnej, ani tej najslabšej zlej žiadosti.

Spracoval: Ján Szöllős

Použitá literatúra:

Bády, J. (1999). Dekalóg. Bratislava (vlastný náklad).
Bády, J. a kol. (2001). Dekalóg na prahu 21. storočia. Bratislava (EBF UK).

Dialog nebe se zemi. (bez identifikačných údajov)
Lochman, J.M. (1994). Desatero. Směrovky ke svobodě. Praha (Kalich).

Kol.(1991). Słownik biblijnej teologii. Rím (Velehrad - kresťanská akademie).

Kol. (1996). Nový biblický slovník. Praha (Návrat domu).

Novotný A. (1956). Biblický slovník. Praha (Kalich). Výklady ke starému zákonu. I. časť Zákon. Česká biblická společnost, Praha 1991.

Moc prekonat tělo

„Na domech, v nichž budete, budete mít na znamení krev. Když tu krev uvidíš, pomínu vás a nedolehne na vás zhoubný úder, až budu být egyptskou zemí“ (Ex 12, 13).

V noc hodu Beránka byly židovské rodiny zavřeny ve svých příbytčích, připraveny k odchodu z Egypta. Krví beránka bez vady byly pomazány zárubné dvere každého domu, podle Hospodinova příkazu. Bylo jim slíbeno: „Hospodin ty dveře pomíne a nedopustí, aby do vašeho domu vešel zhoubce a udělil na vás“ (Ex 12, 23). Některé rodiny se mohly bát, zatímco jiné se radovaly, protože byly dostatečně zabezpečené a zajištěné krvi beránka.

Osvobození Izraela z Egypta je jasným obrazem osvobození z otroctví hřachu. „To, co se jim stalo, je předobrazem a bylo to napísáno k napomenutí nám, které zastihl přelom věků“ (1 K 10, 11). „Pro naše napomenutí“ znamená, že můžeme vidět v jejich bojích naše současné bitvy se sebou samými a hřichem. Jejich Egypt je nás bezbožný svět.

Izraelci byli vysvobozeni z egyptské moci mocnou Boží rukou. „Neboť pevnou rukou té vyvedl Hospodin z Egypta“ (Ex 13, 9). Právě tak ako krev oddělila Izrael od soudu, tak krev Ježíše i nás ochraňuje a Jeho mocná ruka láme moc hřichu v nás. Ano, hřich se stále vrací, ale nevládne! Bylo ti odpustěno, ale mňa také přístup k moci, abys přemohl tělo. To je neuvěřitelně povzbuzující slovo v těchto dnech.

Kristus prichází pro ty, kteří na něj čekají, „kdo s láskou vyhlíží jeho příchod“ (2 Tm 4, 8). Jaká je to vzácná výsada být mezi těmi, kdo jsou okrášleni jako nevěsta, obmytí krvi a očekávají Jeho zjevení!

David Wilkerson

Megakemper 2019 – Letný tábor Muránska Zdychava

V auguste sme oslavili rok od nášho príjodu do Revúcej. A okrem toho sme zažili nás vrchol roka v misijných aktivitách. Od 9. 8. do 18. 8. sme opäť boli na milovanej (mnou nie) Muránskej Zdychave. Žiaľ, za posledný rok sa moje pocity k tomuto miestu nezmenili, stále to tam nemám rada. Mám rada asi len ten čistý potok, kam sa chodíme otužovať a kam sa mládež na tábore chodí čistiť od špin. Tento rok mi na tom však záležalo ešte menej ako ten minulý, pretože to, čo tam robíme, a to, čo sa tam deje, mám rada až príliš. Tento rok som sa navyše ešte zamilovala do ľudí, ktorí tam boli. Zvládli sme si dlhší čas tábora práve preto, aby sme s mládežníkmi mohli byť viac a stihli sa lepšie skamarátiť. Tento rok to šlo nadmieru ľahko. Zhdli sme sa na tom, že to bolo aj preto, lebo sa už v tím rok poznáme, sme zohradejší a uvoľnenejší, cítime sa viac doma. Chcela by som to viedieť opísat, aby ste pochopili, čo tým myslím, že som sa do tých detí zamilovala, ale neviem. Nepochybujem, že nám ich poslal Pán Boh. Boli také krásne, výnimočné, skvelé, až mi bolo ľúto, že v takejto obrovskej komunité nežijem každý Boží deň. Decká to prežívali rovnako a na konci tábora sme všetci plakali asi viac ako minulý rok. Vytvárali atmosféru, pre ktorú ste sa chceli vrátiť každý deň, aj keď ste boli unavení a doma vás čakala hora roboty, ktorá sa každým dňom len kopila a kopila. Zdá sa mi, že každý z tímu to tak prežíval, a ak by sme aj dostali povolenie zostať doma a neprísť, stavila by som sa, že by sa každý vrátil. Po dvoch dňoch, ktoré boli voľnejšie a neboli organizované typickým táborm, sme v nedelu odštartovali klasický tábore, ktorá malá viditeľné výsledky – každý deň sme mali čo jest a piť a mohli sme nakupovať v bufete, inými slovami vďaka nemu sme nezomreli od smádu a hladu a ešte sme mali aj nanuk. Na zdychavské pomery tu možno hovoriť o nevídacom luxuse. Musíme sa priznať takto verejne, že naozaj obdivujem obdarovanie nášho vedúceho. Som totiž presvedčená, že k táborej atmosfére prispel hlavnne on svojimi témami, ktoré si pripravil pre večerné programy. Tento rok detom každý večer dával pocit, že majú obrovskú hodnotu. Nepotrebuje vela času, stačí vám pári chvíľ a krátkych rozhovorov a zistíte, že sú prevažne z neúplných rodín a že ani náhodou netušia, akí sú vzácní pre svojich rodičov, akí sú vzácní ako ľudia, ako bytostí žijúce na tejto zemi. Je pre mňa nepochopiteľné, kde sa to stratilo. Všetci sa tak tešia, keď sa narodí dieťa, prežívajú

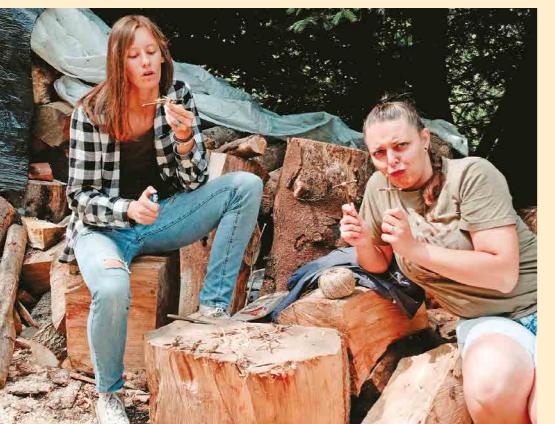
ochotné sa vraciať variť do podmienok, ktoré opisovať nebudem (radšej), ja s Miriam Valentini, Tamí Balcovou, Tamrou Mellenovou a Leou Bartošovou sme sa stali tetami bufetárkami, Julku Korbela si svoju športovou zdatnosťou a výzorom Taliana získal srdcia mladých dievčat a Palko Kováč robil každý večer palacinky, na ktoré sa stalo v dlhom rade. Attila Szíros a Petko Nagy nám robili krásne videá a môj muž Peter Orvos sa stal, ako to je už v Revúcej zvykom, najstarším účastníkom akcií. Jeho šediny týchto príliš mladých ľudí očividne fascinujú, a aj keď nie je vôbec starý (má len 34), vyslúžil si prezývku Orvosaurus.

Orvosaurus nám robil celý tábor fotky, aby zaznamenal tie najkrajšie okamihy. Lydka Bodnárová sa s Riškom venovala duchovným výzvam, ale bola aj v tíme, ako aj Diana Ivanová, a malí krásnu príležitosť športovať s deckami a zblížiť sa s nimi. Tento rok som si obľubila ešte viac našu jelšavskú pomoc – Peteru Bariša, Mareku Nosku, Daniela Jacku a Piku Otingera. Bez týchto chalanov by nás tábor nemohol fungovať a páčilo sa mi, ako robia s deckami hry, akí sú divokí, ako im nevadí sa zašpiniť a vložiť sa do hry tak, aby deckám urobili krásny zážitok.

A ak ste ešte nepočuli, ako Marek Nosko číta táborevou poštu, prídeť nás na budúci rok pozriet a vypočujte si to naživo. Garantujem vám nezabudnuteľný zážitok. Odkeď si Miško Alexaj kúpil terénné auto, je v tejto hornatej zabudnutej krajinie kúsok od stredu Slovenska takmer nenahraditeľný. Práve on robil všetku neviditeľnú prácu, ktorá malá viditeľné výsledky – každý deň sme mali čo jest a piť a mohli sme nakupovať v bufete, inými slovami vďaka nemu sme nezomreli od smádu a hladu a ešte sme mali aj nanuk. Na zdychavské pomery tu možno hovoriť o nevídacom luxuse. Musíme sa priznať takto verejne, že naozaj obdivujem obdarovanie nášho vedúceho. Som totiž presvedčená, že k táborej atmosfére prispel hlavnne on svojimi témami, ktoré si pripravil pre večerné programy. Tento rok detom každý večer dával pocit, že majú obrovskú hodnotu. Nepotrebuje vela času, stačí vám pári chvíľ a krátkych rozhovorov a zistíte, že sú prevažne z neúplných rodín a že ani náhodou netušia, akí sú vzácní pre svojich rodičov, akí sú vzácní ako ľudia, ako bytostí žijúce na tejto zemi. Je pre mňa nepochopiteľné, kde sa to stratilo. Všetci sa tak tešia, keď sa narodí dieťa, prežívajú

pri druhej téme, Boh ťa stvoril, to je dôvod, prečo existujesť, prečo si tu, a nestvoril ťa náhodou a nechôdime okolo horúcej kaše. Čerpalo sa zo žalmu 139, riadok za riadkom, pozerali sme emotívne video o zázraku zdroju života a načrtla sa otázka, čo teda s tým, keď som takým zázrakom a som stvorený samotným Bohom, ktorého obraz nosím. Aj tento rok sme urobili táborák a pozvali rodičov detí a ľudí z Revúcej a tak ako minulý rok malo pršať a pršalo aj nepršalo, lebo Boh sa postaral. Bol to vlastne zázrak. Poznáte také tie fialovohnedé mramory, z ktorých bývajú najfajnejovejšie búrky, najlepšie blesky a najhromejšie hromy,

také tie, ktoré mám pri búrke najradšej? Tak presne také sa nad našim táboriskom začali kopit aši hodinu pred začiatkom programu, keď ľudia začali pomaly prichádzať. Keď sme už sedeli všetci a čakali na začatie programu, statočne sa blýskalo aj hrmeľo. I keď je naša viera veľká, žijeme v materiálnom svete a presne vieme, koľko stála všetka tá technika rozložená pod holým nebom. Z úcty k materiálnym darom, čo sme dostali, sme preto začali program branným cvičením a nácvikom pre prípad núdze – to jest útek pred dažďovými kvapkami a zabezpečenie techniky pred zamodením. Boli fotky aj videá a potom Riško začal hovoriť. Tak ako aj predošlé dni, to, čo hovoril, bol veľmi dôležité. Hovoril o tom, že budť sme kozmický prach, alebo obraz Boží a že to, čo si o sebe myslíme, má vplyv na to, ako žijeme. Nie je jedno, či žijem ako bezvýznamný kozmický prach, alebo ako obraz

Boží. Hovoril o tom, že kresťanstvo je jediné náboženstvo, ktoré dáva takú veľkú hodnotu ľoveku – si tu preto, lebo tak Boh chcel, aj keď je tvoja existencia absolútne nepravdepodobná a okrem toho si ešte jeho obrazom. Rišo má zaujímavý dar, dokáže hovoriť evanjelium tak, že by ho počúval aj zarytý ateista. Zatiaľ čo som jedným uchom počúvala, v mysli som sa modlila: „Pane Božé, prosím, daj, aby začalo pršať, až keď Rišo dohovorí.“ Na rétorickejšie modlitby neboli čas, išla som po podstate veci. Pršať začalo presne sekundu po tom, ako Rišo dopovedal posledné slovo. Branné cvičenie sme zvládli na jednotku a nič a nikto nezmokli. Trochu sa vypríšalo a potom prestalo. Presunuli sme sa k táboráku a ohrozený večer mohol pokračovať bez prekážok ďalej. Keď posledný návštěvník tábora nasadol

do auta, začalo opäť pršať a v noci sa prehnali Revúcou a Zdychavou asi štyri silné búrky, pár stanov vytopeno, ale inak všetko dopadlo dobre. Pánu Bohu musí na našom tábore naozaj záležať, keď nám poskytuje takýto expresný servis pokazeného počasia každý rok, keď už to tí meteorológovia tak zle naprogramujú. Uprostred tábora zaznelo evanjelium. Zlému ťa nikto učíť nemusel. Myslís, že si vlastne dobrý, ale predstav si, že by sme premietli pred všetkými tu a teraz tvore myšlienky počas tohto dňa. Zostal by si tu, alebo by si sa odstáhal na opačný koniec sveta a už nikdy sa nevrátil? Hrobové ticho potvrdzovalo, že aj keď si možno niektorí táborníci mysleli, že sú dobrí, možno teraz premýšľajú nad tým, že takto ešte na zlo nehlafeli a hriechom ho nenazvali. Kiežby sa práve toto odohrávalo v ich dušiach.

Rozprávali sme o príbehu,

keď podla mince Ježiš určil, že cisárovi treba dať to, čo patrí jemu, a Bohu to, čo je Božie. Boží sme my, pretože nosíme Jeho obraz, a to je dôvod, prečo mu patríme, prečo sme vzáčni, prečo má na nás nárok, prečo je jedno, či v neho verím alebo neverím, jeho obraz tak či tak nosím, a hriech je to, čo nás od neho delí. Sme takí hrievní, že sa k nemu nemôžeme dostať, takí vzáčni, že za nás zomrel. Potom boli svedectvá vedúcich pri táboráku a nechali sme veľa priestoru na ticho a samotu

však slobodný môže byť. Povedali nám, že sme pozvaní, že sme narodení, aby sme boli ako orol a že je len na nás, či svoje krídla roziahneme, alebo ostaneme v kuríne, netušiac o svojej sile, možnostiach a poslaní. Musím sa priznať, že po tomto hereckom výkone som si pomyslela, že už snáď dokážeme v tom našom tíme všetko. Čo nám chýba, keď spolu dokážeme vytvoriť takéto krásne veci? Nie je to Boží zázrak, že sme sa v týchto zabudnutých kopcoch ocitli práve my? Byť súčasťou tohto tímu a tejto práce je niečo také premenenajúce a zázačné, že žiadne slová dosťatočne nevystihnú, ako to preživam. Možno len vďačnosť, že toho môžem byť súčasťou, že som

bola prizvaná aj ja, že aj na mňa sa Boh rozholol vyliať toľko požehnania. Predposledný večer na poslednej téme znelo slovo, ktoré charakterizuje nášho vedúceho a jeho poslanie. V duchu slov Mareka Váchu a Rišovej túžby burcovia mladých ľudí, aby sa zdvihli a začali konáť, sme rozmyšľali o podobenstve o talentoch, o čase, ktorý nám bol zverený, o možnostiach, ktoré nám boli dané, o zbabelosti a odvahе chopiť sa šance. Aj o tom, ako márnime svoje minuty, hodiny, dni a roky nepodstatnými vecami. Posledný večer tábora patril vyznaniám táborníkov.

Na našu radosť nám tento rok nikto nepovedal, že prišiel na kresťanský tábor a nevedel o tom (tleskame si), mnohí sa priznávali k láske alebo náklonnosti k Bohu, pre niekoho to bola duchovná obnova, niektorí sa Bohu odovzdali. Po skončení tábora sa nič neskončilo, naopak. Vrátili sme sa sice k práci, k povinnostiam, ale zároveň akoby sa niečo začalo. Odteraz mám pocit, že som tu doma, poznám veľa decák z Revúcej, viem, kde bývajú, a už sa tu necítim taká cudzia a sama. A hoci by si ľovek po tábore chcel oddýchnut, zdá sa mi, že nie je čas. Tie dečká sú tu, len za tento týždeň sme ich stretli niekoľkokrát, boli sme hrať bowling, išli sa na túru – máme túžbu byť spolu, zavžijeme, čo ďalej, čo im ponuknúť, čo im môžeme dať, ako ich nestratíť.

Veľmi chceme, aby zostali súčasťou nášho života, ale nielen kvôli evanjeliu, ale aj kvôli nim samým, lebo sú vzáčni, lebo ich máme radi a chceme sa kamarátiť. Potrebujeme veľa modlitieb a sily, točí sa mi hlava, čo všetko treba urobiť, čo všetko by bolo dobré, keby sme urobili, a hoci nás je výše dvadsať, mám pocit, že nás je málo na žatvu, ktorá je pred nami. Začínam mať dojem, že preniesť do praxe rozumný a dlhodobo udržateľný balans medzi prácou, osobným a misijným životom nie je vôbec také jednoduché, a v týchto dňoch by som si zo všetkého najviac priala, aby som to už perfektne vedela. Takže záverom – začali sme pred rokom, ale vlastne začíname teraz. Takže modlite sa, prosím, ak môžete. Túžime stáť v centre Božej vôle, ísť z jeho sily a zažívať jeho požehnanie, ochranu a lásku každý deň.

Rachel Orvošová

Dobrodružná cesta pokračuje

Rádio 7 je společný projekt internetového a satelitního vysílání, za kterým stojí česká a slovenská redakce TWR.

V tomto seriálu představujeme skrce svědectví pracovníků české redakce této stanice. Více o jejím vysílání na www.radio7.cz

na Božím díle, čímž mě ujišťovali v tom, jak jsem pro Něj hodnotná, ať jsem jakkoliv mladá nebo stará.

Takzvanou modlitbu spasení jsem se už v děství modlila hned několikrát. K faktu, že je církve pro můj kresťanský život důležitá, přidává skutečnost, že daná modlitba z mých úst poprvé zazněla během vánočního programu, který naše společenství každoročně chystá pro babičky a dědečky v jednom z brněnských domovů důchodců.

Paní, která vystoupení pro důchodce připravuje, vždycky na jejich konci shrne evangelium a vyzve ty, kteří o to stojí, aby se s ní modlili a přijali Ježíše jako svého Pána a Spasitele. A tak jsem se k nim někdy v předškolních letech taky upřímně připojila.

Za definitivní rozhodnutí pro Ježíše povážuji svůj podpis v malé bibličce „gedeonce“, kde na zadní stránce může čtenář vyznat, že věří v to, že za něj Ježíš zemřel. Přesným datem nedisponuji, protože důkazní materiál byl k mé litosti nenávratně ztracen. Ale myslím, že mi bylo něco kolem 8 let, když jsem si jednou večer podpisové stránky všimla a uvědomila si, čemu věřím a že to můžu a chci takto písemně zaznamenat.

Jedním z průvodních znaků, kterých je možné si povídout na mnoha nově uvěřivších, bývá i pouhým okem pozorovatelná změna jejich vystupování či chování a jejich celkového působení. I oni sami jsou si obvykle různých změn vědomi, protože jejich život bez Boha a život s Ním často podstatně kontrastují. Já jsem s Bohem žila vlastně vždycky, přesto ale určitý okamžik nějaké změny do mého života přinesl, aniž bych si to tehdy plně uvědomovala.

Když mi bylo 14 let, nechala jsem se během jedné naší sborové dovolené pokřtít. Brala jsem se jako takový další logický krok. Věřím v Boha, věřím, že za mě Ježíš zemřel, tak proč bych to neudělala teď, proč bych ne-

stvrdila před lidmi, že Ho chci následovat. Chci se mu cele vydat. Spousta lidí, kteří se křti podobně brzy anebo ještě dřív, pak přemýšlí nad tím, jestli jejich rozhodnutí bylo dostatečně vážné. Ale i přesto, že jsem se pákrát zamýšlela nad tím, jak bych asi vnímala křest o pár let později, nikdy jsem toho nelitovala. Byl pro mě vždycky něčím, k čemu jsem se mohla vracet; rozhodnutím, na kterém jsem stála i ve chvílích, kdy jsem se třeba necítila Bohu úplně nejbliž. Po krátku jsem taky od Boha dostala jeden biblický verš, který mě stále provází a ujišťuje o Jeho blízkosti. Ten večer jsem taky cítila Boží přítomnost, jako nikdy předtím. On ke mě mluvil a dotýkal se mého srdce. Takové chvíle se těžko popisují, protože bývají hodně osobní a těžko uchopitelné.

Za rozdíly doby předkrestní a pokřestní jsem se ale pořádně ohlédlu nejspíš až v maturitním ročníku. Tehdy jsem o Bohu a všechných otázkách své víry a života s Ním denně mluvila se svou dlouholetou spolusedicí. Troufám si tvrdit, že naše rozhovory měly přínosy pro obě strany.

Za svou stranu můžu s jistotou říct, že jsem vděčná za všechny spolužačiny všechny otázky, které mě nutily se nad mnoha věcmi znova (nebo i poprvé) pořádně zamýšlet. A Bůh sám mi dával vysvětlení a odpovědi. Ukažoval mi, jak smysluplné jsou Jeho požadavky, které jsem četla v Bibli, a jak se vším prolíná Jeho nezměrná láska.

Během jednoho takového rozhovoru, u kterého tentokrát byly i strany další, protože probíhal na kurzu Alfa, kam jsem kamarádku pozvala, mi v odpovědi na diskusní otázkou řekla, že si pamatuje, že jsem se jednou po prázdninách vrátila jiná. Uvědomila jsem si, že přestože jsem tehdy změny prostě žila a nehledala příliš nejakej souvislosti, moje rozhodnutí mělo na můj další život vliv.

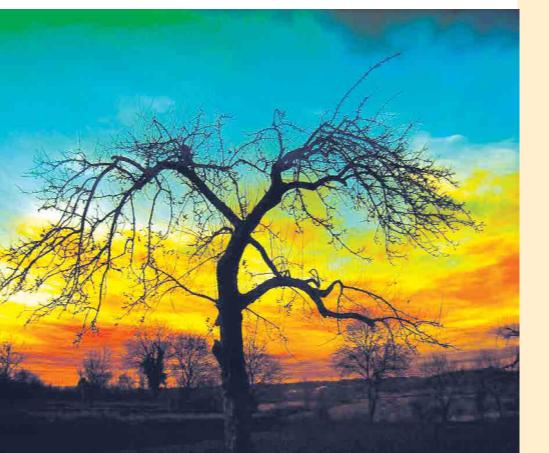
Nejvýraznější změnou bylo získání takového zdravého křesťanského sebevědomí. Já, která jsem byla do 5. třídy v domácí škole, za což jsem z mnoha důvodů vděčná, jsem byla realitou pořádně konfrontovaná až při příchodu na gymnázium. Od rodinných kříbu, u kterých jsem se mohla jak doma, tak v církvi hrát, jsem vyrazila do světa. Přestože jsem se už dříve setkávala s nevěřícími lidmi v širší rodině i mimo ni, čelila jsem novým výzvám. Poprvé jsem musela sama někomu vysvětlovat, čemu věřím a proč. Nevěděla jsem, jak ostatní na křestany pohlíží, a tak bylo pro mě těžké jít s kůží na trh. Teď už se směju tomu, jak mě jedenáctileté já své již zminěné spolusedicí sdělovalo, že je věřící. „Musím ti něco důležitého říct. Ale slab mi, že se se mnou nepřestaneš kamarádit.“

„A proč tedy vlastně v Bohu věřím? Já jsem o Jeho existenci nikdy dlouhodobě nepochybovala.“

Samozřejmě se už pákrát objevily nějaké váhavé myšlenky. Samozřejmě jsem zažila i nepříjemnosti a útlaky ze strany toho zlého. Ale i těžkostrni mě Bůh vždycky provedl a dodal mi potřebné sily.

A i když nemám ten jeden rozhodující prožitek, během let života s Ním jsem nasírala spoustu střípků a dílků, které do sebe zapadají a které mi odhalují mnoho aspektů toho, jaký Bůh je a kým jsem pro Něj já. Už tolkrát mě přesvědčil o své moci, milosti, moudrosti a lásce. Ale ta cesta pořád pokračuje a je nevšední a dobroružná. A já vím, že stojí za to za Ním jít.

Marie Pavlatová

Jozue a Káleb byli připraveni

V tento den se deset zvědů vrátilo se špatnou zprávou. Jozue s Kálebem byli připraveni vstoupit do země. Generace exodu na špatnou zprávu reagovala brbláním ve svých stanech, báli se a měli pocit, že je Pán Bůh nenávidí. Proto byli odsouzeni, aby putovali po poušti. Mou otázkou je, že když zpráva říká, že země oplývá mlékem a strdím, také to, že v zemi byla opevněná města a obří – proč se povážuje za špatnou? Přesně popsali, co se v zemi dělo a přesto se označuje za špatnou zprávu. Zemi pomluvili (Numeri 18, 32).

A co bylo snad ještě horší, zasádili do lidí strach. Deuteronomium 1, 28: „Kam to táhneme? Naši bratři nás zbabili odvahy, když řekli: Viděli jsme tam lid větší a vyšší než jsme my, města veliká a opevněná až k nebi, dokonce i Anákovce.“ To, co řekli, bylo přesně tak. V zemi byli obří a opevněná města, byli tam i později, když do země vstoupili jejich potomci. Proč tedy byla ta zpráva špatná? Protože chtěli v Božím lidu vyvolat

strach, aby neudělalo to, co mu Pán Bůh řekl a co jím nařídil. To, že je dovezeno do země, bylo hlavním důvodem, k čemu je vyděl z Egypta. Když tedy přesně popíšeme faktu, ale naše zpráva je vypracována tak, aby vyvolala strach v Božím lidu, a když pak Boží lid přestane fungovat ve svém záměru a přestane dělat, co má dělat, to je potom špatná zpráva.

V souvislosti se všemi hroznými věcmi, které se dnes dějí a o nichž můžeme podat zprávu, i když bude pravdivá, ale pokud vyvolá strach u Božího lidu a způsobí, že Boží lid bude chtít utíkat a skrývat se, místo toho, aby byl městem na hoře a svítil, místo toho, aby byl solí a světem, pak to je, něco, čeho bychom se měli vyvarovat. To, co máme dělat, je povzbuzovat Boží lid, povzbuzovat a posilovat své bratry a sestry, vzbuzovat v nich důvěru a víru v Bohu, který všechno, vidí všechno, který má vše ve své moci. To je to, co nutně potřebujeme dělat.

Bill Cloud, Shoreside Ministries, Tennessee / USA
Překlad: Marcela Folbrechtová

Illustračné foto

potřebují a co bych si neměla schraňovat pro sebe. Že bych neměla myslet na svoje pohodlí, ale na to, co může zachraňovat životy nejen mých blízkých.

Právě maturitní ročník byl v tomto ohledu takovým dárkem od Boha. Spolusedici, se kterou jsem o Něm hodně mluvila, v Bohu uvěřila.

Taky jsem dostala příležitost mluvit o své věře před celou třídou, když mě a jednu další věřící spolužáčku požádala učitelka společenských věd, abychom při probírání náboženství odučily látku křesťanství samy. Spolužáčki se o to, čemu věříme, zajímali nad moje očekávání, a dokonce měli spoustu dotazů, na které jsme měly možnost reagovat.

A proč tedy vlastně v Bohu věřím? Já jsem o Jeho existenci nikdy dlouhodobě nepochybovala.

Samozřejmě se už pákrát objevily nějaké váhavé myšlenky. Samozřejmě jsem zažila i nepříjemnosti a útlaky ze strany toho zlého. Ale i těžkostrni mě Bůh vždycky provedl a dodal mi potřebné sily.

A i když nemám ten jeden rozhodující prožitek, během let života s Ním jsem nasírala spoustu střípků a dílků, které do sebe zapadají a které mi odhalují mnoho aspektů toho, jaký Bůh je a kým jsem pro Něj já. Už tolkrát mě přesvědčil o své moci, milosti, moudrosti a lásce. Ale ta cesta pořád pokračuje a je nevšední a dobroružná. A já vím, že stojí za to za Ním jít.

Marie Pavlatová

Klekánice

Když jsem byla malá, tak jsme často slyšeli zvonění zvonu z blízkého vesnického kostela. Zvonilo se často a už jako starší děti jsme si uměly spočítat, kolik hodin právě je. Také, když jsem šla za kamarádkou k sousedům, říkala mi maminka, abych byla po klekánicích doma. To bylo znamení, že už opravdu musím sbalit panenkou a štítko s háčkováním a spěchat domů. Poznalo se to lehce, zvony zvonily dlouho. Jednou jsem se maminky ptala, proč se tomu říká klekání? Maminka mi řekla, že Klekánice je smyšlená bytost, nějaká zlá vila, připomínající starou bábu, kterou se strašily v minulosti malé děti, aby nezůstávaly venku po klekání. Název je odvozen od toho, že zvon vyzýval k pokleknutí při modlitbě. Klekání se zvoní ráno, v podledeň a večer. Ano, totto zvonění jsme v dětství slyšávaly a i když mi maminka říkala, že to je vymyšlené, přesto jsem v sobě měla takový respekt. Ono se totiž zrovna i stmivalo a to pro děti není příjemné. Dnes se už zvoní elektrickým přístrojem, který se automaticky nastaví. Od této změny jsem klekání neslyšela, snad jenom v neděli ráno svolává zvon lidi do kostela. Jak jsem rostla, už jsem se o klekání nezájímala. Ale v podvídání vím, že to souviselo s modlitebním časem. Prostě upozornění na to, že se máme ztihnout a modlit. Děkovat Pánu Bohu za celý den. Naši předkové na modlitbu mysleli,

možná se někdo zastavil ještě uprostřed práce.

Myslím, že bychom takovéto znamení v dnešní době potřebovali ještě víc. Najít si čas na modlitbu je cílem dál težší.

K myšlence klekánic mne přivedlo cinkání našeho nového železničního přejezdu. On totiž zvoní podobným zvukem. Cinká a cinká, zavírou se závory a za chvíliku projede vlak. Cinkání slyším často a vždy si při tom vzpomenu na modlitbu. Zkoumám, za co a za koho bych se měla v tu chvíli přimlouvat. Také děkovat a oslavovat našeho Pána. Anebo při práci zpívat nějakou písni.

Ale vlaky jedou každou půlhodinu! Měla bych se modlit každou chvíliku, když zvoní přejezdu? Ne, není to žádný úkol, ale uvědomila jsem si, že je napsáno v 1. Tesalonickém 5, 16 – 17: „Stále se radujte, v modlitbách neustávejte. Za všechny okolnosti děkuje, neboť to je vůle Boží v Kristu Ježíši pro vás.“ No rekněte, to se ale mám, každou chvíli slyším cinkání a připomíinku, abych nezapomněla...

Dana Jersáková

Následuj spravedlnost

Láska k penězům je totiž kořenem zla. V honbě za nimi mnozí zbloudili z cesty víry a sami si způsobili nesčetná muka. Ty ale jako Boží člověk od takových věcí utíkaj a následuj spravedlnost, zbožnost, víru, lásku, trpělivost a mírnost. Bojuj ten dobrý boj víry. Chop se věčného života, k němuž jsi byl povolán a k němuž ses přihlásil jasným vyznáním před mnoha svědky. (Bible, Tm 6, 10 – 12)

Na základě denního čtení zpracovala Marie Horáčková

Pozvedat k Bohu jen srdce?

Kultura, ve které tady – na Blízkém východě – žijeme, je jiná než česká. Lidé jsou tu hlasitější a mnohem více gestikují, prostě více lomí rukama a pozvedají hlas.

I Česi mají svou posunkovou řeč, která se obzvlášť projevuje u řidičů aut.

Pro biblického člověka bylo samozřejmostí pozdvívat ruce k nebi.

Proto Písmo Izraelcům připomíná: „**Pozvedněme s dlaněmi i srdce k Bohu na nebesích**“ (Pláč 3, 41).

Naši mentalité je zjevně bližší klečení a modlitba se sepjatýma rukama.

Možná proto mají liturgické církve tuto biblickou výzvu: „Pozvedněme svá srdce“ bez zmínky o dlaních.

Z celé biblické souvislosti víme, že Hospodinu jde o srdce člověka, ne o nějaké vnější projevy. A přece mají tyto vnější projevy význam.

Nejlépe to ukazuje příběh boje Izraelců s Amálekem. Dokud měl Mojžíš vtazené ruce, Izrael vitézil. Což je přeloženo „vytrval s rukama nahoru“ je doslova „a jeho ruce byly vírou“.

Slovo víra znamená zároveň věrnost. Jakoby skrze ty vtazené ruce proudila jeho víra k Bohu na nebesích a z nebes Boží věrnost na zemi. Jeho vtazené ruce se staly kanálem smíření k nebi a z nebe na zem.

Ve zmíněném verši jde o plác nad vlastním hřichem.

Člověk zoufalý sám nad sebou si často schovává obličej do dlaní. Ale Bible říká, použij své dlaně, abys pozvedl srdce k Bohu.

Jedna věřící sestra mi vyprávěla: Byla jsem na konferenci, kde mnozí křesťané při zpěvu zvedali ruce. Mně je to cizí.

Ale přemýšlela jsem nad tím a uvědomila jsem si, že vlastně nemám vnitřní svobodu ruce zvednout.

V mesiášských sborech v Izraeli zpíváme píseň o tom, že vše, co máme – ústa, ruce, nohy, to vše je darem od Hospodiny, aby ho chválili.

A i do čestiny byla přeložena písni „Take my life and let it be“ (Frances Ridley Heveral), kde se zpívá: „Vezmi ruce, uč je sám, kdy a jak co dělat mám...“

Krista Gerloffová

Naše Vianoce

Už ako šestročný chlapec som postrehol, že tváre dospelých v advente sú viac ustarostene ako radostné. Nebolo mi jasné, prečo sa rozpráva, že Vianoce sú sviatky radosti a pokoja. Bývali sme v jednej izbe tri generácie a dve nevesty mali starosť, ako a kedy stihnu zakálačku a pečenie chleba, aby vydržal do Nového roku. Kedy budú piecť koláče a keď pripravia krmivo pre domáce zvieratá. V jeden večer, keď sa chystali spať, začuli neznáme zvuky. Praskot dreva v ohni. Horela nám stodola. Všetci vybehl von. Jedni šli hasiť, iní na dedinu volať pomoc. Stodola zhorela aj so zásobami krmiva. Nepamatáme si, aké boli naše Vianoce v tom roku. Neviem, či v zhromaždení niekto z našich povedal ako Jób, keď všetko stratil: „Nahý som vyšiel zo života matky a nahý sa ta navrátim. Hos-

podin dal. Hospodin vzal. Nech je požehnané meno Hospodinovo.“ Zotrvali vo vieri a spoliehali sa na Božie milosrdenstvo. Majetková ujma ich nezlamila a ďalej pracovali ako predtým. Z času na čas o tom rozpráviam svojim deťom. Nechápu, prečo im rozprávam o dávnej minulosti, ktorá sa už nebude opakovať. Oni už nepoznajú chudobu. Majú svoje zamestnanie i svoj život. Hororím to iba preto, aby neboli márnomyseľní. Keď im pribúda majetok, aby k tomu neprikladali svoje srdce. Ved nemajú nič, čo by neboli dostali od Pána.

Práve na Vianoce si uvedomujeme, že Otec lásky ľudí veľmi miluje. Preukázal nám svoju štedrosť a obdaril nás nebeským darom – svojím jednorodeným Synom, aby každý, kto verí v Noho, nezahynul, ale mal večný

život. Povedal o Ňom: „Toto je ten môj milovaný Syn, v ktorom sa mi zaľúbilo, toho počúvajte. Prišiel z neba, a čo videl a počul, to svedčí.“ Pán Ježiš je Knieža pokoja a svoj pokoj dáva, nie tak ako dáva svet. Nech sa nelákaj naše srdce, ani nech sa nestrachuje, keď sa stane v našom živote niečo nečakané. Kto prijal jeho svedectvo, ten spečaťl, že Boh je pravdivý. Vianoce sú sviatky radosti i pokoja. Neustávame vo vieri, keď vieme, že Boží pokoj, ktorý prevyšuje každý rozum, stráži naše srdcia i mysel v Kristu Ježišovi, našom Pánovi.

Ďakujeme za to Pánu Bohu.

Michal Barger

A jsou tu opäť Vianoce

To znamená, že: **Bůh tak miloval svět**, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v Něho věří, nezahynul, ale měl život věčný (Jan 3, 16).

Neboť Bůh, který řekl: „Ze tmy ať zazáří světlo, osvítíl naše srdce, aby nám dal poznat světlo své slávy ve tváři Kristově“ (2 K 4, 6).

„**Vy však jste** z Boží moci v Kristu Ježiši; on se nám stal moudrostí od Boha, spravedlností, posvěcením a vykoupením, jak je psáno: Kdo se chlubí, ať se chlubí v Pánovi“ (1K 1, 30).

„**Vyznáš-li svými ústy Ježíše** jako Pána a uvěříš-li ve svém srdci, že ho Bůh vzkříší z mrtvých, budeš spasen. Srdcem věříme k spravedlnosti a ústy vyznáváme k spasení“ (Ř 10, 9 – 10). „**Kdo je v Kristu, je nové stvoření.** Co je staré, pominulo, hle, je tu nové! To všecko je

z Boha, který nás smířil sám se sebou skrze Krista“. „**Nikdo z nás nežije sám** sobě a nikdo sám sobě neumírá. Žijeme-li, žijeme Pánu, umíráme-li, umíráme Pánu. Ať žijeme, ať umíráme, patříme Pánu.“

„**Vždyť proto** Kristus umrel i ožil, aby se stal Pánem i mrtvých i živých (Ř 14, 7). „**At tedy jíte či pijete** či cokoli jiného děláte, všecko činíte k slávě Boží (1K 10, 31). „**Je-li Bůh s námi**, kdo proti nám? On neuvěříl svého vlastního Syna, ale za nás za všecky jej vydal; jak by nám spolu s ním nedaroval všecko?“ (Ř 8, 31–32).

„**Jedinému moudrému Bohu** buď skrze Ježiše Krista sláva na věky věků. Amen“ (Ř 16, 27). Tak mňa opravdové Vánoce?

Mirek Jersák

Co dělají Izraelci o Vánocích?

Už po mnoho let mám možnosť pozorovat dění v Jeruzalémě o Vánocích. Ráda bych proto odpovídala na opakovanou otázku: Co dělají Izraelci o Vánocích? V tomtu ohledu bych rozdělila Izraelce do tří skupin. První, a asi největší z nich nemá o Vánocích vůbec žádné ponětí. Prostě si vůbec nevěřímnou, že je vánoční čas. Američan nebo Evropan si to jen těžko může představit. Ale v Izraeli je to velmi snadné. Vánoce se tu oficiálně neslaví a všechny život jde dál ve svých kolejích. Pak jsou tu Izraelci, kteří vánoční atmosféru milují a s široce otevřenýma očima zírají na osvícené vánoční stromečky svých křesťanských sousedů. I několik málo vánočních bohoslužeb ve Starém městě je přeplňeno izraelskými zvědavci, kteří absolutně nevědí, co je liturgické ticho, procházejí kostelem sem a tam, baví se a vzduch jí nad krásou „Tiché noci“. Pěvecký sbor musí být velmi statečný, aby to nevzdal a nepřestal zpívat do vládnoucího chaosu. Tento typ Izraelců také ve vánoční době rád cestuje do Ameriky nebo Evropy a užívá si vánoční atmosféry. Na rozdíl od Amerických Židů, kteří žili s pocitem, že musí svou židovskou identitu bránit. Jde většinou o Izraelce, kteří se tu narodili a sloužili v ar-

mádě. Nijak se necítí být vánočním rejem ve své židovské identitě ohrozeni. Do třetí skupiny bych zařadila právě Izraelce, kteří se přistěhovali z Ameriky. Jsou rádi, že se Vánoce zabaví a šťastně, že mohou žít v židovském státě a slavit židovské svátky. Když jsem se kdysi učila hebrejskou v kurzu „ulpánu“, udal jeden americký Žid jako důvod svého přistěhování, že už nemohl snášet vánoční rej. Už od října prý zaznávaly v obchodních domech vánoční koledy.

Musím říct, že ho dost dobré chápou poté, co jsem shlédl americký vánoční kabaret. Ani jsem nemohla věřit svým očím, když jsem uviděla desítky tanecníků převlečených jako „Father Christmas“ poskakujících na melodii „Rolniček - Jingle Bells“. Celá tato postava dobromyslného dědečka s červenou kapucí a bělovousem mě samotnou vyváděl z míry. Co má co do činění s Ježišovým narozením v Betlémě? Jsem ráda, že žijí v zemi, kde se Vánoce nazývají právým jménem „Chag ha-molad“ – „Svátek narození“. Práve proto, že žijí tady, jsem denně upomínána, že Ježiš, právým jménem Ješua, byl Žid a nebyl ani Evropan ani Američan. Musel být úplně jiný, než jak jsem si ho vždycky představovala.

Jedna z prvních věcí, které jsem si v Izraeli všimla, byla oslava začátku soboty „šabatu“ o pátečním večeru. Ríkala jsem si: „To je jako Vánoce každý týden!“ Rodiny se na svátek připravují. Plánuje se předem – co se bude vařit a péct a podle toho se nakupuje. Do pátku musí být uklizeno a večer se celá rodina sejde slavnostně oblečena. Každý týden je na stole „Chala“ – šabatový chléb, který se nápadně podobá naší vánočce. Ale není to jen to plánování, je to i očekávání, že šabat přijde. Je to rodinná oslava každý týden, podobná naší vánoční oslavě. Proto také mnohá křesťanská rodina v mé okolí přeloží Vánoce na pátek. Takže je budou slavit buď 21. anebo až 28. prosince. Koneckonců, stejně nikdo neví, kdy se Ježiš narodil.

Svíčky, které jsme používali na vánočním stromečku, jsou úplně stejné svíčky, které se používají při svátku chanuka. Chanuce se říká svátek světla. Světlo, svítící do tmy, to je také to, co milujeme o Vánocích. Takže, jestli chce skutečně někdo uniknout před vánočním shonom, ať přijede do země, kde se Ježiš narodil.

Krista Gerloffová, Jeruzalém, Israel

týkají běžného lidského života, jako všechno ostatní, co nám Bible dává, vždyť Boží slovo je Pravda. Pán Bůh nechal zapsat do Bible záasadu: „**Žijte z mocí Božího Ducha a nepodlehnete tomu, k čemu vás táhne vaše přirozenost**“ (Gal 5, 16).

Vždy si říkám: Není třeba propadat malomyslnosti, že to nezvládnu, přesto mne někdy přepadá, ale toužím žít z moci Ducha svatého. Za to se modlím.

Marie Horáčková

Bůh vyhlásil směrnice pro nový život

Co pro mě znamená nový život?

Znamenalo to především věřit v Ježišovo výkupné dílo a předložit Bohu svůj starý život, litovat svých hříchů, všeho, co jsem dřív dělala ze své vlastní vůle, nechat za sebou starý život a začít žít z Boží milosti život nový – s Pánem Ježišem.

Avšak svůj nový život žiji stále v lidském porušeném těle a to znamená neustálý boj s pokušením. Máme tu však Boží ochranu v Jeho pravidlech.

Směrnice znamenají pravidla, pokyny, zásady, které v hlavních rysech určují nějakou činnost. To znamená, že Bůh nám dal pokyny, kterými se máme rádit při svém chození a činění ve svém novém životě, a mezi ně patří i deset příkázání.

To mohu samozřejmě dělat z Boží milosti jen s pomocí Ducha svatého, nikoliv ze svých vlastních sil. To bych nikdy nedokázala.

Během celého roku 2019 jsme mohli v Rozsévači postupně číst všechny deset Božích příkázání, vždy s připojením textů, které nás vedly k zamýšlení nad nimi. Pro mne to byl velký přínos. Mohla jsem si hodně věći uvědomit, naučit se a povídат si o nich s manželem a s přáteli. Navíc jsme Deset Božích příkázání probírali i ve sboru.

Uvědomila jsem si mimojiné, že všechna příkázání Boží se úzce do-

Bol som pritom

Osobitným prínosom je účast kazateľa na týchto zhromaždeniach. Tohto roku nám slúžil kazateľ bratislavského zboru 1, brat Danny Jones s manželkou Clarou (Foto). Priblížil nám evanjelium podľa Jána 5, 19 a 10, 14. Zdôraznil, že Božie dielo konajú ľudia. Veriaci sú Božím nástrojom, ktorý Pán používa pri uskutočňovaní svojej vôle. Božia vôle je naše posvätenie. Bez posvätenia nikto neuvídí Pána. Kým máme čas, dobre robme všetkým. Poukázal na to, že starí ľudia majú najviac skúseností vieri.

Patrí sa, aby nimi povzbudzovali mladších. Nech ich neodradí neochota mladých počúvať. Keď odmietajú rady, znova a znova ich treba opakovať. Písma nám rádi: „Všet-

ko, čokolvek činíte, robte z tej duše ako Páno... vediac, že od Pána vezmete odplatu dedičstva.“

Vážme si čas milosti a hovorme nahlás, čomu veríme. Vieme, že viera je z počtu.

Ako uveria, keď nebudeme hovoriť, keď nebudú počuť naše modlitby v zhromaždení? Slovo potešenia má vždy hodnotu. Ako sa neveriaci dozvedia o Božej láske, že ich Pán Boh má rád, keď im to veriaci neprekážu svojím životom?

A svet sa pomíňa aj so svojou žiadostivosťou. Kto však plní Božiu vólou, zostáva naveky. Ktokoľvek by činil vólou Božiu, ten je možný bratom, moju sestrou i matkou.

Michal Barger

17. tábor seniorov v Račkovej doline v dňoch 25. – 28. 9. 2019

(Fotografia: V. Malý)

Věděla jsem, že je se mnou zle

Do doby svého obrácení k Bohu jsem se otázkou smrti ve svém vlastním životě příliš nezabývala. Dalo by se říci, že jsem odhalovala pravdu o této, pro mě temné, skutečnosti života.

Ale když jsem byla svědkem posledního výdechu mé maminky, kterou jsem velmi milovala, teprve tehdy jsem si plně uvědomila realitu smrti.

Ta se dotýká i mne. Vím, že už tehdy ke mně

mluvil Bůh. V mém životě nastal kritický okamžik, kdy mi byla smrt blízko a já se větce bála. Bylo to na začátku mé cesty s Pánem Ježíšem, ani ne rok po křtu a obrácení. Ležela jsem v nemocnici a věděla, že je se mnou zle.

Nikdy nezapomenu na noc své největší duševní a duchovní krize. Volala jsem v úzkosti a strachu k Bohu a v pláči jsem mu říkala, že se bojím smrti.

V mém vědomí se vynořil dávno zapomenutý hřich, který mně nyní Bůh připomněl. Věděla jsem, že jej budu muset vyznat před svým sourozencem v Kristu. Po tomto uvědomění mi přišel do duše zvláštní pokoj. Noc pokračovala, ale moje úzkost a strach ze smrti už odcházely. Nad rámem jsem byla smířena s tím, že z tohoto světa odejdu, a k Bohu jsem se modlila s klidem, který jsem dosud nepoznala.

Vnímala jsem Boží přítomnost a věděla, že

se stane Jeho vůle, za kterou jsem se modlila. Svět kolem mne byl velice vzdálen a já byla připravena odejít k Pánu. Ale Jeho vůl bylo uzdravit mě.

Ještě mě tu ponechal.

Děkuji z celého srdce Bohu Otci, Synu Ježíši Kristu a Duchu svatému, že byl v té největší chvíli se mnou a provedl mě.

Velice toužím našemu Pánu Ježíši sloužit, Jeho ctít a milovat z celé své mysli, srdce a sily.

Děkuji Pánu, že mě našel v mé bídě a hříších, odpustil mi a převedl mě ze tmy, ve které jsem žila, do svého světla.

Děkuji také svým sourozencům v Kristu, kteří mě s porozuměním a laskavostí přijali mezi sebe. Bohu trojjedinému budíž čest a sláva na věky.

Jana Mackovíková
(Zpravodaj sboru BJB Šumperk
č. 7 – březen 1999)

Příběh z Blízkého východu

Milí čtenáři Rozsévače. Již druhým rokem mám výsadu informovat vás o svém pobytu na Blízkém východě. Svým krátkým dopisem, okořeněným několika příběhy lidí, s nimiž jsem se setkala, bych vás chtěla povzbudit ve vaši osobní víře a zároveň vyzvat k vytrvalým modlitbám za uprchlíky, lidí bez státní příslušnosti a křesťany na Blízkém východě.

Jako tradičně jsem se účastnila táborů organizovaných pro syrské děti ve věku od 7 do 19 let. Celkem jsme sloužili přibližně 80 dětem uprchlíků. Tématem prvního tábora byla „Cesta k cíli“, druhého potom „Pocity“. Zaměřili jsme se na čtyři základní pocity: radost, hněv, strach a pokoj. Naši teenageri na tato téma reagovali velmi emotivně. Měli jsme možnost s nimi vést velmi hluboké rozhovory, poslechnout si je a být pro ně oporou v někdy opravdu nesmírně obtížných situacích.

Jeden příklad za všechny: Během úvodního večera jsme představili všechna téma. Děcka měla v týmech mimojiné na různá téma připravit scénky nebo vyprávět příběhy. Jeden kluk a jedna holčina přišly dopředu a vyprávěly své skutečné příběhy. Vyprávěli, jak v cca 10 letech na vlastní oči viděli, jak před nimi na ulici z ničeho nic vypadaly podřízlé nějakému muži krk a jak na hranicích při kontrole zastřelili muže, který s nimi byl v mikrobuse. Naštěstí už byli schopni mluvit bez emocí a slz. Už to zvládli zpracovat. Některé děti opravdu zažily ohavné věci.

Jeden malý, údajně dvanactiletý chlapec, nás všechny dostal tím, jaké má úžasné a veliké srdce. Přecházení libanonských silnic může být extrémně nebezpečné. Když mu bylo asi 10, viděl na kraji silnice tři malé, asi sedmileté děti na cestě do školy. Bály se přejít silnici. Tenhle chlapec je chytí za ruku a jednoho po druhém převedl na druhou stranu. Cestou zpátky byl ale sražen autem o sám. Když se ho pak v nemocnici maminka ptala, proč převáděl ty děti, když je to tak nebezpečné, řekl jí, že je přeci lepší, že auto srazilo jeho a ne ty malé děti a ještě něco o tom, že on tu bolest vydří.

Poté, co skončily tábory, jsem již tradičně odjela do hor do údolí Beqaa, kde jsme dělali domácí návštěvy ve stanových táborech i v jiných domácích. Cílem téhoto návštěv je strávit s lidmi čas, poslechnout si je, podívat se a vyhodnotit konkrétní situaci, modlit se za ně, povzbudit je, povídат si s nimi o Bohu a Bibli. Tyhle návštěvy jsou poměrně depresivní a vyvolávají pocit neutěšené bezvýchodnosti a zoufalství. Mnoho lidí z téhoto tábora patří k nejchudším

z nejchudších, bez jakéhokoli vzdělání, bez možnosti najít si práci, či se vrátit zpátky do Sýrie nebo Iráku. Týmy, které dlouhodobě poskytují zdravotní péči, jsou překvapeny velkým nárůstem pokusů o sebevráždu žen. Jejich frustrace z běžného života a fyzického a psychického týrání od manželů je obrovská. Obykle se snaží vypít nějakou chemikálii nebo spolykají ostré předměty. Jeden příklad za všechny: Navštívili jsme jednu paní, která se sama starala o sedm dětí. Před zhruba třemi lety, pár dnů před porodem byl její manžel sražen autem. Zatímco byl v nemocnici, ona porodila. Byla mu schopná jen říct, že má syna, ale nikdy ho neviděl, protože pár dní nato zemřel. Paradoxně je pro ni jeho smrt výhrou. Její děti jsou nyní částečnými sirotky a tak se o ně zajímá více organizací, které například pro ně dělají sbírky na školné a tak čtyři ze sedmi školou povinných dětí může chodit do školy. Výhodou taky je, že tato paní nemusí žít o jeden krk navíc. Šance, že by tento muž našel práci je totiž minimální. Do zemědělství, na sklizení sezónních plodin majitelé pozemků totiž zásadně najímají jen ženy a to za 1 USD na hodinu! Tahle rodina, stejně jako tisíce dalších, by bez potravinových a hygienických balíčků humanitárních organizací nebyla schopná přežít. I tak ale paní uvažuje o tom, že jedno své starší dítě, tzn. 10 nebo 12 let, odhlásí ze školky a nechá ho pracovat, aby měli jako rodina větší příjem. Ta paní před dvěma lety uvěřila v Ježíše Krista spolu se svou sestrou, která také žije ve stejném uprchlickém táboře. Její víra postupně roste, ale je jiná v porovnání s tím, jak my si v Evropě obvykle představujeme uvažování a způsob myšlení věřícího člověka. To ale nic nemění na tom, že její víra v Krista je pevná a že bez ní by neměla takovou jistotu a oporu pro život.

Doufám, že vás při čtení téhoto příběhu trochu zamrazilo, ale že jste i povzbuzeni tím, jak Bůh jedná a že je věrný v každé situaci. Prosíme, modlete se za situaci na Blízkém východě, za situaci milionů vysídlených lidí.

D.S.

„A večný život je v tom, aby poznali teba, jediného, pravého Boha i toho, ktorého si poslal, Ježíša Krista.“
(J 17, 3)

Ludia majú rôzne predstavy o Bohu. Mnohí si Ho predstavujú ako vyššiu moc, ako nejaký silný vplyv alebo jednoducho ako energiu. Netreba spekulovať, ale treba sa pozrieť do Biblie. Písma zjavuje Boha ako Osobu. Osobu, ktorá myslí, číti, hovorí a koná.

Boh myslí: „Ja poznám svoje zámery, ktoré mám s vami, znie výrok Hospodina, sú to zámerы po koja, a nie nesťastia; dám vám budúcnosť a nádej“ (Jer 29, 11).

Boh číti: „Ved Boh tak miloval svet, že dal svojho jednorodeného Syna, aby nik, kto verí v neho, nezahynul, ale mal večný život“ (J 3, 16).

Boh hovorí: „Mnoho ráz a rozličným spôsobom hovoril kedysi Boh otcom ústami prorokov. V týchto posledných dňoch prehovoril k nám v Synovi, ktorého ustanovil za dediča všetkého a cez ktorého stvoril aj svet“ (Hb 1, 1 – 2).

Boh koná: „Na počiatku stvoril Boh nebo a zem“ (1Moj 1, 1). „Ale keď prišla plnosť času, Boh poslal svojho Syna narodeného zo ženy, narodeného pod Zákonom, aby vykúpil tých, čo sú pod Zákonom, a aby sme dostali synovstvo“ (Gal 4, 4 – 5).

Kto uverí v Pána Ježíša Krista, získa večný život a môže vstúpiť do vzťahu s týmto všemohúcim, milostivým a láskovým Bohom.

Podľa GVB Dillenburger GmbH – E. P.

Nejlepší dědictví

„Připomínám si tvoji upřímnou víru, jakou měla už tvoje babička Lolis i tvoje matka Eunike“ (2 Tm 1, 5).

Moji rodiče neměli moc peněz, přesto pro nás dokázali vždy připravit nádherné tajemné Vánoce. Dodnes na ně vzpomínám. Býval u nás dědeček, protože babičku už povolal Pán. Obaji byli věřící a už od malé nám, dětem, kladli na srdce, že máme být za všechno vděční Ježíši Kristu, pomáhat starším lidem a slabším. Svým dětem chceme zanechat stejné dědictví. Když jsme se loni na Vánoce sešli jako rodina, připomněli jsme si tu úžasnou tradici babičky a dědečka, kteří pečlivě zasadili semínka lásky, úcty a víry, abychom my, jejich vnoučata, uměli napodobovat jejich příklad. V Bibli čteme o babičce Lolis a matce Eunice, která vedly Timotea k upřímné víře (2 Tm 1, 5).

Jejich vliv připravil tohoto muže k hlásání dobré zprávy. Můžeme zanechat duchovní dědictví těm, jejichž životy ovlivňujeme - našim blízkým, a to svým vztahem k Pánu Bohu. Můžeme jim prokazovat Jeho lásku způsobem, jakým nás Pán povede. Když jim věnujeme pozornost, vyjadřujeme tím zájem o to, co si myslí a co dělají. Dělíme se s nimi o svůj život. Jestliže naše životy odrážejí pravou Boží lásku, zanecháváme dětem trvalé dědictví. Jestli ti někdo zanechal Boží dědictví, investuj ho do ostatních.

Na základě každodenního čtení připravila Marie Horáčková

Vzdušný balón

Vracíme se domů od našich přátel a já v dálce vidím letět balón. Je hodně daleko, ale na obzoru ho stále vidím. Mineme některé okolní vyvýšené vrcholy a znova vidím vzdálený balón. Nyní je už kousek blíž. Bylo by hezké přijet až k němu. Cesta vede různými oklikami a zatačkami a znova se mírně přiblížujeme. Odhadují podle polohy, nad kterým městem asi letí... Je teprve srpen a v mých myšlenkách je vánocní čas. Uvědomují si, že je to podobné, jako když mudrci neváhali a putovali za nádhernou, zářící hvězdou. Oni ji viděli a stále si hlídali svůj cíl. Věděli, že se něco velkého stalo! Jsme v údolí a kolem mírné vrcholy, nevidíme ho... Vzápětí vrchovina končí a balón je zase tady i když ještě hodně daleko, vidíme ho. Není tam jeden, ale tři! Tak si říkám, mudrci byli taky tři... Krásně se vznáší, avšak naše cesta k nim nevede, to je škoda. Znovu mě napadá otázka: „Jdeme v našich životech dobré? Je naší hvězdou a jedinou směrovkou Ježíš? Vidíme Ho?“ Jedině s Ním se dostaneme k Otci, našemu Bohu! Mudrci Ježíše našli a byli naplněni nesmírnou radostí.

Padli na kolena, klaněli se a darovali Mu to nejdražší, co měli – tenkrát ještě malinkému dítěti! Nevděčili nic o tom, co pro nás, lidi, vykoná, kolik lásky lidem věnuje, kolik bolesti bude muset vytrpět... Oni však Ježíše našli a nyní je to na nás... protože jedině s Ním je radostný každý den.

Dana Jersáková

V deň, keď by som sa mal báť

V deň, keď by som sa mal báť, ja v Teba dúfam. Z Božej pomoci môžem chváliť Jeho slovo, ja v Boha dúfam, nebojím sa.

Zalm 56, 4

„Iba vďaka chorobe spoznáme cenu zdravia“ – čítala som na nástenke chirurgického oddelenia popradskej nemocnice, keď som sa v uplynulom období ocitla na jeho lôžkovej časti s dosť vážnou diagnózou, a uvedomila som si pravdivost tohoto citátu. Koľko rôznych myšlienok prebieha myslou človeka vo všetkých životných situáciach, a o to viac v chorobe. Ani sa to nedá spočítať. Človek premýšľa o živote, o chorobách, o smrti... A jasné, že s príbúdajúcim vekom naša telesná schránka chradne, predsa niesiekydne predná strach, či už z bolestí, alebo z toho nepoznaného, čo nás čaká. Vždy sa v takýchto chvíľach upnem na Božie slovo, a to ma upokojí.

Vďaka Rozsievaču sa mi do rúk dostala kniha „Když se život obráti naruby...“ od manželov Smilkovcov, kde sestra Lýdia, rod. Titěrová, rozpráva svoj životný príbeh. Ako mladá 24-ročná žena s malým dieťatom ochorela na nevyliečiteľnú chorobu a lekári jej dávali len páry života. Celý čas jej jediným zdrojom života bol Pán Ježíš, na Neho sa spoľahl a Jemu dôverovala, napriek všetkému. Veľmi ma oslovilo toto jej svedectvo. Uvedomila som si, že moje problémy sú takmer níčím oproti tomu, čo prezívala ona, a slovo z 56. žálu, ktoréj je bolo oporou, som si osvojila aj ja.

V deň, keď by som sa mal báť, ja v Teba dúfam. Z Božej pomoci môžem chváliť Jeho slovo, ja v Boha dúfam, nebojím sa (Zalm 56, 4).

Áno, Božie slovo je mocou Božou na záchrannu človeka z biedy tohto sveta a nikdy nevieeme, kedy, ako a koho oslovi.

Aj táto sestra mohla byť na svedectvo mnohým ľuďom, s ktorími sa počas svojej choroby stretla.

Povzbudzujúce sú jej slová: „CHOROBADNÍ nad nami stráti svoju moc, akonáhle sa prestaneme báť smrti. A smrti sa môžeme prestáť báť len vtedy, keď uveríme, že Pán Ježíš nad smrťou zvítazil, a my stojíme na strane Jeho víťazstva.“

E. Böhmerová

Básne: E. Böhmerová

Nedela

Dnes je nedela.

Začína sa krásnym, tichým ránom

Izolačka

Tak... zostala som sama.
Ako včera, aj dnes. Zase...
Samučičká sama...
V izolačke...
V izolačke zvanej samota.

Pane môj... kolko ma ešte čaká takých izolačiek?
Viem. Veľa.
Aj keby som ich toľko nechcela...
Izolačiek, kde moje srdce zjazvené tak trochu smutné je... Ale len chvíľu...
Ved aj ono je niečím krásnym plnené. Ved v žiadnej izolačke nie som sama, ved Ty si so mnou stále...
A neopustíš...
a nezanecháš...
Neboj sa... hovoríš mi stále...
a prevedieš ma aj cez „to údolie“. Podáš mi ruku a povieš mi „pod so mnou“...
Pod tam, kde už slz ani smútku niet a lásky Tvojej netreba...
A tak som šťastná... aj včera, aj dnes. Haleluja – nie som sama.

7. mája 2014

Požehnaná svadba

Dňa 25. augusta 2019 manželia Mária Bagyanská (88) a Ján Bagyanský (92) oslavili sedemdesiate výročie sobáša. Brat kazateľ Miroslav Tóth, ktorý je kazateľom miloslavovského zboru a manželov Bagyanských má „vo svojom košiari“, túto milú príležitosť uvedol nasledovnými slovami: „Máme mnoho vzácných príkladov, z ktorých sa potrebujeme učiť. Jedným z nich je aj manželstvo. Pevnosť takého spolužitia vidime aj v počte rokov prežitých spolu. Sedemdesiat rokov je plati-

nová svadba. Mne osobne sa oveľa viac páči druhý názov, ktorý vystihuje sedemdesiatročné výročie, a to je požehnaná svadba. Požehnanie veku, lásky, milosti, vernosti na spoločnej ceste životom. Dnes, pri pohlade na našich dvoch členov, ktorí sa dožili tohto vzácnego jubilea, tu stojí s pokorou, údivom a vďačnosťou.“

Sedemdesiat rokov spoločného života. Sedemdesiat rokov od uzavretia manželstva. Toľko rokov „pod jednou strechou“ sa dá prežiť iba vo vzájomnej lásky, odpúšťania, podporu. Čo to podla manželov Bagyanských znamená v praxi?

Mária Bagyanská:

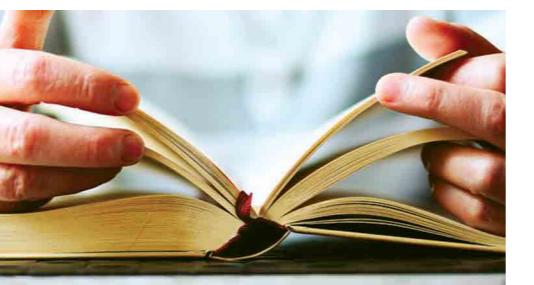
„Ženy vraj majú mať prednosť. Na tom sa nič nezmenilo. Ani na Božej lásku sa nič nezmenilo. Pán Boh nás rovnako miluje od začiatku až do konca. Veľmi sme Mu vďační, že nám dovolil takýto vek prežiť spolu. Aj v tăžkostach, aj v radosti. A teraz prežívame ešte väčšiu radosť, lebo sa nám narodilo deviate pravnúča. Veľmi sa tešíme. Takže by som priala všetkým našim, aj tým najmladším, aj tým starším manželom, aby sa naučili odpúšťať. V tom je víťazstvo. Lebo Pán Boh nám všetkým odpustil. Veríme tomu? Verme, že Pán Boh odpustil nám, aj my si odpúšťajme, a víťazstvo bude na našej strane.“

Ján Bagyanský:

„Dakujeme Pánu Bohu za to, že sme sa mohli dožiť dnešného dňa. Nie je to maličkost. Pán Boh má s nami ešte nejaký cel. Chce, aby sme ukázali cestu aj iným. A žili tak, aby naše životy prinášali chválu a čest menu Pána Ježiša Krista. Prajem vám všetkým, držte sa Pána Ježiša Krista a on učiní nad všetko vaše očakávanie.“

Manželom Bagyanským prajeme, aby denne mohli zažívať Božiu lásku pretavenú v ich manželstve.

Lýdia Podobná, Miloslavov

Jsi povolán ke svobodě

„Vy jste byli povoláni ke svobodě, bratři“ (Gal 5, 13).

Bůh chce, abys žil ve svobodě. Nech si to trošku zakořenit v srdci! Skutečně, Bible říká: „Vy jste byli povoláni ke svobodě, bratři.“ Tvým povoláním je svoboda. Bůh nechce, abys vedl upjatý, omezený život. Chce, abys měl život překypující! Ježíš říká: „Já jsem přišel, aby (moje ovce) měly život a měly ho v hojnosti“ (J 10, 10). Nežijes-li naplno a spokojeně, není to proto, že by ti Bůh takový život nepřál, nýbrž proto, že tě chce osvobodit. Od čeho?

Od trápení z minulosti. To, čeho je ti lito, nebo co tě rozhořuje, ti brání být tím vším, čím tě Bůh chce mít. **Od tlaků v přítomnosti.** Totiž od záteže či vyčerpanosti, jimž jsi vystaven při snaze zvládnout složitost každodenního života. **Od pesimismu při pomyslení na zítřek.** To znamená, od ustanovenosti, s níž si spojuješ budoucnost – ať už svou, nebo svých milovaných. Bůh chce, abys byl od toho všechno svobodný!

Jak na to? Připoj se k „elektrické síti“. Bůh ti zpřístupnil tutéž energii, která před dvěma tisíci lety vzkřísla Ježíše Krista z mrtvých. Bible říká: „Jak nesmírně veliký je ve své mocí k nám, kteří věříme. Sílu svého mocného působení prokázal přece na Kristu: Vzkřísil Ho z mrtvých“ (Ef 1, 19–20). Táž energie, která odstranila kámen od Ježíšova hrobu, otevře bránu vězení, které drží v poutech tebe.

Rick Warren

Konference Kachinské komunity v Čáslavi

Jsme Kachinové (v našem jazyce Wunpawng). Pocházíme ze severovýchodní časti Barmy (od roku 1989 Myanmar), respektive z Kachinského státu, ktorý je díky britskému kolonializmu současťí Myanmarsu. Už několik desítek let na území našeho státu probíhají ozbrojené boje za autonomii a za právo na naše vlastní území. Barmská vláda systematicky drancuje naši zemi a bere si zlato, drahé kameny a ničí nejen zemi, ale i její obyvatele. Vládní jednotky i kachinské ozbrojené skupiny ovládají kousky území, zabíjejí, mráčia, znásilňují, drancují, vypalují vesnice a vyhánějí obyvatelstvo. Na území Kachinského státu už rádu let vznikají obrovské utečenecké tábor pro tzv. IDPs (Internally displaced person), v překladu vnitřně vysídlené osoby. Někteří odcházejí za hranice a žijí v okolních zemích, někteří se snaží dostat se do Evropy, do USA nebo Austrálie. Převážná většina vysídlených lidí však zůstává na území Kachinského státu.

V Evropě nyní žije asi 900 Kachinů. Byli jsme díky organizaci UNHCR (Úřad vysokého komisaře OSN pro uprchlíky) přesídleni do Nizožemí, Velké Británie, Německa, Norska, Švédská, Dánska, Rumunska, Belgie, Rakouska, Švýcarska, Francie a do České republiky. Někteří z nás nepřišli jako uprchlíci, ale studují na evropských univerzitách nebo zde žijí z pracovních důvodů. Většinou jsme křesťané (v ČR jsme součástí BJB). A to je důvod, proč se chceme scházať, abychom měli vzájemný kontakt a společenství, a společně uctíváme našeho Boha. Jednou ročně, vždy během léta, pořádáme konferenci. Letos se konala už šestým rokem a poprvé jsme ji hostili my, Kachinové z České republiky. Zázemí nám poskytlá Střední zemědělská škola v Čáslavi, která nám dala k dispozici celý objekt i okolí školy. Jsme za to velmi vděční.

V Čáslavi jsme strávili čtyři dny a noci. Naši mottem bylo: „I'm The

One In Kachin“. V překladu: „Jsem jeden v Kachin“. Do češtiny to nejde přesně přeložit. Co to znamená? V Kachinském státě je šest základních etnických skupin: Jingpaw, Lisu, Rawang, Ihavo, Lachit a Zaiwa. Každá skupina má svůj vlastní jazyk. Ale všichni dohromady jsme Kachinové.

Na konferenci přišel z Myanmarského tajemníkem Kachinské baptistické konvence Rev. Hpauyawng Tu Mai a z Japonského presidenta Zámořské kachinské baptistické konvence Rev. Dr. Maran Sing Gawng.

Z USA přiletěli zástupci organizace Alliance. Tato organizace pracuje pro kachinský lid, který nutně potřebuje pomoc ostatních národů. Její zástupci intervenují u vlády USA a bojují za spravedlnost pro Kachinky.

Do Čáslavi se sjelo asi 100 lidí včetně dětí. Byli zde zástupci z Nizožemí, Velké Británie, Německa a místní z Čech. Z ostatních zemí tentokrát lidé přijet nemohli. Studovali jsme společně Bibli, vedli jsme diskuse o Kachinském státě, o IDPs a o výchově dětí.

Hráli jsme hry a sportovali jsme. Velmi důležitou součástí byly naše noční programy, během kterých probíhala naše kulturní show (zpěv, tanec, atd.). Jedli jsme naše tradiční jídla.

Proč jsme pozvali ostatní Kachiny do České republiky? Mimo jiné jsme chtěli Čechům ukázat naši kulturu. Na konferenci, hlavně na náš speciální den, byli pozváni zástupci různých organizací, např. OAMP (Odbor azylové a migrační politiky), UNHCR nebo BJB. Pozvání bylo také přátelé z Čínského baptistického sboru (původem také z Barmy). Ale také studenti z Barmy jiných etnik, a samozřejmě naši čeští přátelé. Prozili jsme nádherný společný čas. Děkujeme Bohu za pomoc, požehnání a Jeho lásku.

Naw Ja Myitung (hlavní organizátor akce)

Nová rada ODM

Drazí bratři a sestry ve sborech BJB.

Ve dnech 13. - 15. 9. 2019 se uskutečnilo setkání vedoucích mládeži Kompas.

V rámci programu bylo i setkání odboru mládeže na kterém proběhly volby do rady ODM.

Zvoleni byli tito kandidáti:

Kristián Zajíc (Teplice), Lucie Růžičková (Cheb I), Denis Smužanica (Praha 3), Matouš Pechman (Litoměřice), Pavol Andraško (Brno) a Petr Ilgner (Brno). Všichni členové jsou ve službě noví. Prosíme, vyprostěte ve svých modlitbách moudrost a Boží vedení pro naši službu.

Děkujeme všem zájemcům o tuto službu.

Za ODM, Jordan Haller

Spomienka na milovaného syna Tomáša Kohúta

Správa o úmrtí nášho syna Tomáša 14. 7. v krásne nedeleň ráno nás hlboko zasiahla. Veľkým darom bolo pre nás, že sme v tom období boli práve na dovolenke, kde boli s nami niektoré rodiny z komárňanského a bernolákovského zboru. Stali sa pre nás úžasné duchovnou oporou. Bez ich lásky a modlitieb by sme neboli bývali schopní uniesť túto bolestivú správu. Ďalšie dni nám prichádzali sms správy od bratov a sestier z celého Slovenska. Cítili sme, že nie sме sami. Ďakujeme.

Boh nám daroval Tomáša a cez neho nás obohatil aj mnohým požehnaním. Spomíname na spolu prežité dni, roky, udalosti, ktoré nám navždy ostanú vrtté v pamäti. Spomíname na vecery, ktoré sme spolu trávili. Nemali sme televízor, a tak nám ostal čas na spoločné chvíle. Tomáš sa v detstve rád hral na zhromaždenie. On bol kazateľ a my ostatní poslucháči. Bolo to krásne. Všetko bral veľmi zodpovedne. Keď mal osem rokov, odovzdal svoj život Pánovi Ježišovi. Na druhé ráno si zbalil do školskej tašky Biblia a spevník. Chcel evanjelizovať spolužiakov. Od malička bol modlitebníkom. Modlieval sa za školu, choroby, rodinu a rôzne životné situácie. Ako stredoškoláka sme ho vídal po návrate zo školy kľačať pri posteli a modliť sa. V čase otcovej neprítomnosti pomáhal s domácmi prácami a v starostlivosti o štyroch mladších súrodencom. Mali sme radosť, keď sme videli, ako sa zapája do duchovnej práce. Najprv ako učiteľ v besedke a neskôr aj v mládeži. Tešili sme sa, keď ho Pán povolal do kateľskej služby. Čo radosnejšie si mohol otec – kazateľ prial.

Daroval nám ho len na krátke obdobie, 44 rokov. Stal sa vlastníctvom Pána Ježiša, a teraz si ten Pán, ktorý ho zachránil a daroval mu nový život, vzal späť k sebe. Keď som sa ja (otec) dozvedel správu, že Tomáš zomrel, hladil som odpoved v Božom slove. A Pán mi pripomínel text: „... a hla, duvere boli otvorené na nebi, a ten prvý hlas, ktorý som počul ako trubu, hovoriacu so mnou, vravel: Vystúp sem here, a ukážem ti, čo sa musí stať potom“ (Z. Jána 4, 1). My ľudia si myslíme, že všetko hodnotné, všetko krásne, jedinečné a veľkolepé sa musí zrodíť na tejto Zemi. Aký úžasný klam.

Toto osobné pozvanie „Vystúp sem here“ hovorí o tom, že Boh pre Jana pripravil niečo oveľkolepejšie, ako poznal tu na zemi. Ale v tú nedelu, keď sme sa dozvedeli správu, že Boh pozval aj nášho Tominka „tam here“, som si uvedomil, že aj keď tu na zemi a hľavne v kruhu svojej milovanej rodiny, v prostredí zboru, kde bol kazateľom, prežil mnoho krásneho, nedá sa to vôbec porovnať s tým „here“.

S bolestou v srdci som si uvedomil, že nás opustil, ale Boh ho pozval do omnoho krajsieho prostredia, ako zažíval tu na zemi...

Sme vďační, že Boh zehnal aj jeho kazateľskú službu na Liptove a potom v Lučenci. Sme vďační za jeho rodinu, v ktorej bolo cítiť súdržnosť a lásku.

Neviem, aké bremena nesiete vo svojom živote vy. Nech vám však vaša bolest, straty, ktoré ste zažili, alebo iné životné bremena nezatienia pohľad na veľký Boží dar – ešte stále otvorené nebesia a osobné pozvanie Ježiša Krista tam here, do Božej slávy.

Rodičia Kohútovci – Levice

Nabídka přednášky Kristy Gerloffové

Šalom z Jeruzaléma všem vám, kteří jste s námi spojeni na modlitbách!

Pokud by vás sbor měl zájem o přednášku „Proč a jak se modlit za Izrael“, bylo by možné domluvit termín na počátku prosince, kdy budu v Čechách.

Krista Gerloffová

NOEMI

zoznamka pre kresťanov

Takmer

dvetisíc prihlásených kresťanov

(60% z Česka a 40% zo Slovenska),

ktorí hľadajú

svojho životného partnera

www.noemka.com

info@noemka.com

Tel./SMS: +420 777 222 877

OLIVETOUR

Váš specialista na Izrael
a Blízký východ

aktuální nabídka zájezdů jaro/léto 2020

2. – 9. 2. 2020

To nejlepší z Izraele
21 490 Kč + 120 USD

23. 2. – 1. 3. 2020

Izrael s odpočinkem u Rudého moře
23 890 Kč + 120 USD

27. 2. – 7. 3. 2020

Izrael – země Bible
22 890 Kč + 140 USD

1. – 8. 3. 2020

To nejlepší z Izraele
21 890 Kč + 120 USD

19. – 27. 3. 2020
Izrael – technologická velmoc

zaměřeno na vodní hospodářství, energetiku a zemědělství
23 490 Kč + 140 USD

31. 3. – 8. 4. 2020
Izrael – po stopách Markova evangeliá*
23 890 Kč + 120 USD

26. 4. – 3. 5. 2020
Izrael – země Bible*
21 690 Kč + 140 USD

* s odletem z Vídni a odjezdem z Brna/Bratislavы

27. 4. – 8. 5. 2020
Izraelem s Bíblí v ruce
24 890 Kč + 140 USD

12. – 24. 5. 2020
Velký okruh Jordánskem a Izraelem
34 480 Kč + 250 USD

29. 5. – 6. 6. 2020
Poznejte Izrael s koupáním ve třech mořích
22 890 Kč + 120 USD

1. – 8. 7. 2020
8. – 15. 7. 2020
Kemp u Gáilejského moře
do 26 let 14 490 + 50 USD
nad 26 let 16 490 Kč + 50 USD

Přihlášky a detailní informace:

Olivetour Agency, e-mail: info@olivetour.cz, tel.: +420 722 305 735

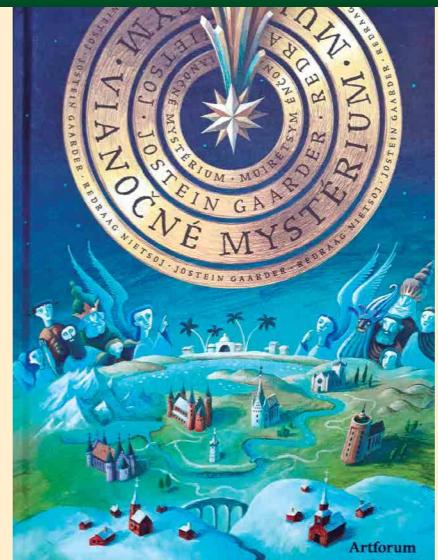
www.olivetour.cz

Dodaná inzerce

Recenzia

Jostein Gaarder: **Vianočné myštérium**, 2018 Bratislava: Artfórum, 2. vydanie. ISBN 978-80-89445-31-8

V roku 2012 vydalo Artfórum prvé vydanie knižky **Vianočné myštérium** a zožalo úspech, pretože v roku 2018 urobili dotač. Autorom je známy prozaik, ktorý napísal knihu *Sofin svet* s podtitulom Román o dejinách filozofie. Podobne aj v tejto knihe ide o napínavý príbeh vo viacerých rovinách – prelínajú sa tu biblický príbeh o narodení Ježiša s udalosťami po Ježišovom narodení po súčasnosť, až po aktuálnu európsku tému utečenectva. Dominantou je však práve príbeh Vianoc a jeho posolstvo. Joachim, hlavný hrdina, je chlapec žijúci v Nórsku, ktorý si s otcom kúpi starý ručne vyrobený adventný kalendár. V okienkach však nie sú sladkosti ani hračky, ale poskladané papieriky, na ktorých je napísaný príbeh. Príbeh je o malej Elizabeth, ktorá v jeden predvianočný deň vybehnala z obchodného domu, pretože naháňa jahniatko, ktoré už nevládalo počúvať drnčanie pokladník a vravu nakupujúcich. Joachim otvára okienka každý deň, aby sa dozvedel, ako pokračuje príbeh Elizabeth, ktorá sa rozbehla za jahniatkom. Čitateľ si môže knižku čítať tak ako Joachim, pretože jej kapitoly sú ako v adventnom kalendári – každý deň jedna kapitola až do 24. decembra. Príbeh sa začína v nákupnom centre, symbolom chrámu dnešnej doby, a utekajúce jahniatko s Elizabeth symbolizujú návrat k pravej podstate najvýznamnejšieho sviatku v roku. Elizabeth stretáva anjelov, mudrcov, králov na ceste do Betlehema a táto cesta v čase napriek tisíciam rokov, ktoré od narodenia Ježiša uplynuli, je rovnaká, ako tvrdí jeden anjel z družiny. Akoby chcel povedať, že cesta k Ježišovi je iba jedna, vždy musíme ísť na začiatok a poznáť celý príbeh, aby sme sa s ním mohli stretnúť a pokloniť sa. V knihe sa spomína veľa historických udalostí, sú tu početné náražky na Ježišov život a biblické príbehy. Kniha učí dôležitým biblickým pravdám, anjeli rozprávajú Elizabeth o tom, ako správne žiť, a cez ňu to učia aj detských čitateľov, učia ju, prečo vlastne Ježiš príšiel. Nečakajte však vyčerpávajúcu kresťanskú exegézu s krízom a odpustením hriechov, skôr vianočné posolstvo o mieri a o tom, že máme byť k sebe dobrí v kontexte utečeneckej krízy. Nepovažujem to za taký dobrý literárny počin ako Sofin svet, ale príbeh má svoje čaro a dokáže zaujať. Za excelentné však považujem ilustrácie od

Vladimíra Krála, ktoré sú naozaj nádherné a robia knižku príťažlivou. Ak vám vadí zjednodušené posolstvo Vianoc, radšej po knižke nesiahajte, inak vrelo odporúčam. Skvelý nápad, dobré a zaujímavé spracovanie. Môže to byť pre vašu rodinu kreatívne ozivenie prežívania adventu a samotných Vianoc.

Rachel Orvošová

Foto: Ján Kondacs s manželkou Betkou

Poznámka redakcie: Brat Ján Kondacs bol rodný brat nášho váženého a milého brata kazaťela Pavla Kondača, ktorý žije niekoľko posledných rokov so svojou manželkou v Poprade.

Inzerát

Nabízíme ubytování v rodinném domě pro 6–8 osob, v podhůří Jeseníků v obci Víkýřovice, na ulicové trase Olomouc - Kouty nad Desnou. Blízko do hor (jde v zimě, turistika i cyklo v létě). Možnost parkování na pozemku. Vice informací na tel.: +420 608 451 995, e-mail: vera.jersaková@centrum.cz

Věra Jersáková

Ján Kondacs

So zármutkom v srdci oznamujeme, že nás milovaný otec a starý otec dňa 19. augusta 2019 vo vysokom veku po tázkej chorobe odišiel od nás do nebeského domova. Pre mňa bol tým najlepším otcom a starým otcom sveta. Miloval život, nemal strach zomrieť, ale po poslednej diagnóze bolo zrejmé, že musí odísť. Choroba ničila jeho telo, ale ako krestan vedel, že hoci naše telo nie je večné, duša je večná. Telo bude pochované, ale duša žije naveky. V poslednej hodine jeho života v nemocnici Plattenwald (Nemecko) boli pri ňom milovaná manželka, môj brat Emil a jeho dcéra Sabrina. Chytili ho za ruky a nežne hladkali. V posledných chvíľach otvoril oči a na každého z nich sa zahľadel predtým, ako ich večne zatvoril. Ale v skutočnosti nás ani neopustil. V našich spomienkach, snoch a v tom, čomu nás učil, žije ďalej.

Vážení a milí autoři článků,

velice vám děkujeme za to, že stále věrně rozsíláte Boží slovo skrze Rozsévač časopisu, který je k tomu již víc než 100 let povolaný. Vážíme si toho a pocítáme s vámi. Každý měsíc očekáváme váš nový příspěvek a jsme jím vždy povzbuzeni.

Děkujeme za vás Pánu Bohu a modlíme se za působení Božího slova na naše čtenáře, aby Pán promluval přímo do jejich srdcí. Věříme, že se tak děje.

Při této příležitosti bychom vás rádi poprosili o několik věcí, které nám velice pomohou. Jedná se o to, že pokud použijete klávesu Enter na konci řádku, text se při vložení do jiného formátu rozdělí a musí se opět pracně dávat dohromady. To se týká i používání různých grafických úprav - jako např. používání různých značek, symbolů nebo tabulek. Prosíme, abyste texty po ukončení psání neupravovali a neformátovali do bloku. Veškeré úpravy textů a fotografií je lépe nechat na našem grafickém zpracování. Děkujeme vám za pochopení.

Přejeme vám všem požehnané vánoční svátky a v novém roce 2020 se těšíme na vaše textové příspěvky a fotografie, aby nás Rozsévač i nadále rozsíval informace a požehnání všude po České i Slovenské republice.

Redakce

Témata/témy časopisu Rozsévač/Rozsiveč 2020

Číslo 01 2020 – ...Prečo manželský zväzok?

Číslo 02 2020 – ...Prečo mat deti?

Číslo 03 2020 – ...Prečo zostať slobodný?

Číslo 04 2020 – ...Prečo byť spolu v dobrom aj v zlom? Veľká noc

Uzávierka 10. 12. 2019

Uzávierka 10. 1. 2020

Uzávierka 10. 2. 2020

KTO JE ON

Jarka Rečníková

Bojíš sa tmy?

- On je Svetlo sveta.

Si hladný?

- On je Chlieb života.

Si smädný?

- On je Voda života.

Túžiš po dobrom hrozne?

- On je Pravý vinič.

Nevidíš hviezdy?

- On je Ranná hviezda.

Nepoznáš cestu?

- On je Cesta.

Chýba ti spravodlivosť?

- On je Pravda a spravodlivosť.

Nemáš pokoj?

- On je náš Pokoj.

Bojíš sa smrti?

- On je Život.

Nepoznáš začiatok ani koniec?

- On je Alfa i Omega.

Taký úžasný je Pán Ježiš.

Včera,

dnes

i na veky TEN ISTÝ!